

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: BALDERS DØD. (1775)

Citation: Ewald, Johannes: "BALDERS DØD. (1775)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald05val-shoot-workid58850.pdf> (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

|c

BALDERS DØD. ET HEROISK SYNGESPIL I TRE HANDLINGER. EN PRIISDIGT

|x (1775)

|x

PERSONERNE:

- BALDER.
- HOTHER.
- THOR.
- NANNA.
- LOKE.
- DE TRE VALKYRIER.

|x

Skuepladsen er en Graneskov paa de Norske Fielde. Rundt omkring den seer man steile og ujevne Klipper. Toppen af de bagerste og høieste er bedekket med Snee. Handlingen begynder i Dagbrekningen, og endes den anden Dag om Morgen.

|x

FØRSTE HANDLING

|x

FØRSTE OPTRIN

BALDER OG THOR sidde noget fra hinanden paa Stene. Begge ere bevæbnede, Thor med sin Hammer og Balder med Spyd og Sverd.

Duet..

|x

BALDER

☒ EGN, som stolt af trygge Fielde,
Roelig trodser Himlene!

☒
THOR

☒ Viisdom, Dyd, og Mod og Vælde
Spaaer du dine Dyrkere.

☒
BALDER

☒ Odins røde Pile*) glide
Matte fra din haarde Side,
Solen smelter ei din Snee.

☒
THOR

☒ Prøv, om Kampens Bulder skrekker,
Om den kielne Vellyst svækker
Dem, som boe paa Klipperne?

* 20

☒
BEGGE

☒ Egn, som stolt af trygge Fielde,
Roelig trodser Himlene,
Viisdom, Dyd, og Mod og Vælde
Spaaer du dine Dyrkere.

☒
BALDER

(Han springer op. Thor derimod bliver siddende, som een, der er i dybe Tanker.) Ha! fly e dig vil jeg - fly
e dig strax - for evig!

Forhadte Jord! hvor alt med bitter Stolthed
Bebreider mig min Svaghed - mine Lenker;
Hvor jeg, forfulgt af haabløs Elskovs Pine,
Omvanker Nætterne blant døde Fielde,
Hvis Gienlyd spotter kun med Balders Klager;
Hvert koldt, hvert følesløst, som Nannas Hierte! -
Ha Medynksløse! Grumme!

☒
THOR

Søn af Odin!

☒
BALDER

Ak store Thor!

☒
THOR

Du sukker! - og forgieves?

☒
BALDER

Forgieves! - uden Glimt af Haab, fortvivlet!
Hvad har jeg ei forsøgt, og lovt, og soret?
Hvor ofte - ha! jeg rødmer, Thor, men hør det!
Ja, tit nedlod jeg mig til Graad - Min Taare
Har flydt for Gevars Datter - og forgieves!

☒
THOR

For Gevars Datter?

|X

BALDER

For den stolte Nanna.

|X

THOR

Den kloge Konges? Han fortolker Himlen,
Han læser den ufødte Helts Bedrifter,
Og Skiebnens Lov, og lumske Fienders Anslag,
Og Mord, og Krig, og Kiempers Fald, i Stierner.
Den Spaamands Datter?

|X

BALDER

Troer du, fleer kan have
En Nanna?

21

|X

THOR

Guder!
(*Han seer igjen ned for sig, som een, der grunder dybt.*)

|X

BALDER

Bag ved hine Graner
Opreyste han en Steen for dig og Odin.
Hist seer man Spidsen af hans tause Boelig,
Der boer hun - Jordens Freya - ha den Grum-
me! -
Der slumrer hun maaskee - den Stolte hviler
I Glædens Arm - og drømmer ei om Balder!
Som om jeg ei var til, ei var en Halvgud,
Som om mit Navn blev aldrig hørt af Skialder,
Som om jeg var en Trolde, og ond som Loke!
Ha! var der Gift og Troldom paa min Tunge,
Naar Mishaab binder den, og Læben zitrer,
Naar halve Ord og en forvirret Klynken
Er alt, hvormed jeg mægter at fortolke
Mit Hiertes Længsel og uvante Smerter;
Ha! var min Røst som Finds, naar han opirret
Gaaer over Herthedal, som naar han brøler,
Og vild tilsidst, og blind af Harm, adsplitter
Den stolteste blant Helligdommens Eger;
Ha! klævte Blod af Møer og Værgeløse,
Af fromme Vandringsmænd paa Balders Hænder;
Ha! brændte Lynild giennem disse Fingre;
Da var det ret, at blegne! at forstumme!
At flye! - da, Nanna, var det ret, at flye mig!

|X

THOR

Nu, Balder, hør mit Ord, og flye du Nanna!

|X

BALDER,

(*bestyrtset*). Jeg Nanna? - Ak! jeg seer det vel, jeg burde! -
Ha! hvilken Trolde har heftet mine Fødder
Til disse Klipper, og til Nannas Skygge? -
Og er da intet, intet Haab tilbage?
Naar blev jeg da saa grim, saa slet afskyelig?
Naar? - svar mig, Thor! svar! dræber da min
Aande?
22 Er Døden i min Smil, i mine Taarer?
Hvad skal jeg? - svar mig! lær mig! - Men du tier,
Og i dit skumle Øie gnistrer Vrede!

|X

THOR

(*han reyser sig*). Det er for mig, for Asa Thor, du klynker?

|X

BALDER

For Odins Ven udøste jeg mit Hierte.

|X

THOR

Hvor længe troer du, svage Søn af Odin!
At kielen Graad, Forelsktes Daarligheder,
At feig, umandig Kummer - for en Pige -
Kan føles i et Bryst, som Dyden hærder?
Du sværmer? - Sværm, og græd, og svøm i Taarer! -
Men ved din Faders Arm, ved Odins Ære,
Iil, skiul din Graad og dig i Elle-Skygger!
Iil til de stille fredelige Dale,
Hvor dovne Hyrder velte sig i Klever!
Der væd hvert Blad, som Vesten-Vinden kysser,
Hver Urt, som aander Vellyst, med din Taare!
Der støn og klag! - Og den udtrælte Bonde
Skal høre dig, og standse bag sit Plovjern,
Og undre paa din Nød, og ynke Balder!

|X

BALDER

Og det er al den Trøst, min Ven kan give?

|X

THOR

Før gav jeg dig et Raad - Fly e den, som flyer dig! -
Hvad holder dig, hvor intet er at haabe?

|X

BALDER

Og kan jeg? - Ak min Ven, jeg veed, jeg burde! -
Men flye? - og aldrig, aldrig see dig Nanna? -
Ei kunde øine dette Tag, hvorunder
Du slumrer? - Skrek! - Den blotte Tanke dræber! -
Før visne Balder her, uroest, usavnet!

23

|X

THOR

Vel, døde da! - Thi jeg seer, det er forgieves,
At kæmpe mod en haard, en evig Skiebne!

|X

Aria.

|X Bierg-Trolden zittret for min Hammer,
Og Jetten blegner, naar den rammer,
Og Klipper falde, hvor jeg slaaer.
Men, Skiebne! dig kan intet bøie,
Og hvad Alfader i det Høie
Har eengang soeret paa, det staaer!

Viid, Søn af Odin, som Fornuft, som Venskab,
Som Haanhed, Haanhed selv, kan ei bevæge;
Viid, at dit Ord var Spaadom! - Skiebnen haster!
Alt har Valkyrien tillavet Spydet,
Alt hvæsser hun den dødelige Spidse!
See! Kampens Fyrste har det alt i Hænder!
Det rammer alt! og alle Aser sørge.

|X

BALDER

Mørk er din Tale, Thor! mørk, som dit Aasyn.

|X

THOR

Og skumle Skygger foer forbi mit Øie!
En Dødelig med Asa-Blod bestænket;
Og Asgaards Fald, og Guders Kamp og Bane!
Hør, Søn af Odin, usle Træl af Elskov!
Tænk ei, at Nattens Børn, at Luftens Blendverk,
At Spøgelse forvirrede min Hierne;
Ei heller tænk, at Hendelse har ført mig
Paa Balders Fodspor og til disse Graner.
Jeg søgte dig; jeg ilte, at advare.
Hør da! - Det er din Ven, og Thor, som taler,
Og Odins Ord til dig er paa min Læbe.
Du veedst, der groer et Træ, som intet Øie
Endnu har seet, i Nattens tause Dale;
Det har en Green, som, naar den først er hærdet
I Nastronds Ild, kan dræbe dig.

|X

BALDER

Det veed jeg.

24

|X

THOR

Det veedst du, Ven? Og er det kun en Slummer,
Et flygtigt Blund, en venlig Drøm om Kampe,
Som Spyd besvangres med i Nastronds Flammer?
Ha! den, de fælde, vaagner ei i Valhall;
I Mulm og Dvale ligger han for evig! -
For evig skilt fra Mennesker og Guder,
Skal Balder Hæls, vor Fiendes, Bytte blive,
Ei Odins Giest.

|X

BALDER

Ja - naar den Green opdages.

|X

THOR

Nu vel! fornem og merk en Faders Varsel!
Da Odin saae fra Lidskialf, at du sværmte
Af Kierlighed blant Nors besneede Fielde,
Faldt Mimers Tale vægtig paa hans Hierte.
Hør den, og skielv! - ei Balder, ei for Døden,
Ei selv for Hæl, men for din Faders Taarer! -
»Det Aar« saa var hans Ord - (du kiender Mimer,
Og neppe troer du, at hans Ord bedrager)
»Det Aar, da Nordens øde Klipper høre
»Den fromme Halvgud spille kielne Klager,
»Da han forkastes af en Spaamands Datter,
»Det Aar skal see det Spyd, hvorfor han falder,
»Og Odins Graad, og alle Asers Taarer.«
Hør det! og skielv, og flye, og skaan din Fader!
Hvis ikke, sværm, og døe! det er din Skiebne!
(*Han forsvinder imellem Træerne.*)

|X

|X

BALDER

Døe skal jeg da? - Nu vel! hvad kan jeg tabe?
Et Aandedræt - som er forhadet af Nanna -
Forhadet! ha Marter! Døden ene, Døden
Kan slukke denne Tanke! Ha den brænder
Med meer end Nastronds Ild! - Forhadet! - foragtet! -
I Himle! jeg af Nanna! - Sluk den, qvæl den,
Tidobbelt Død! knuus Tanken med mit Hierte! -
25Held være Thor, som dog oplod mit Øie,
Og viste mig et Glimt af Haab - om Døden!
Ja, Surtur selv, hvis fiendske Haand har plantet
Det sorte Træ ved matte Glimt af Stjerner;
Han, som opelskte det, og gav dets Rødder
Uskyldigt Blod, og skrev en Kreds omkring det,
Og talte Troldoms Ord, og gav det Kræfter
At bringe Nastronds Død i dette Hierte;
Han var dog ei saa grum, som du, o Nanna! -
Hvad grum? - Ved Odin! Medynk drev ham, Medynk,
At han opelskte Lægedom og Lindring
For disse Saar, hvormed du roelig martrer!
Ha Døden har du lært mig elske, Grumme! -
Dog døe! - og døe fra dig! - og aldrig, aldrig...
Ah! Hiertet iisner! Ordet selv kan dræbe!
Dog da maaskee, da vil du ynke Balder,
Og skienke ham en heed, en kostbar Taare!

|X

Aria.

|X Taare siig, hvorfor du rinder
Paa den Stoltes blege Kinder
Ved et ubesielet Leer?

|X Grumme, lad - lad af at græde!
Ak, du spilder kun din Smerte!
Det af Sorg bespændte Hierte,
Som din Medynk skulde glæde,
Ak, det Hierte slaæer ei meer!

|X

O Nanna! Nanna!
(Han setter sig ned og holder begge Hænder for Øinene.)

|X

TREDIE OPTRIN

LOKE, (i en gammel Biergfins Skikkelse). BALDER

|X

LOKE

(Han gaaer meget kroget, og stytter sig ved en knudret Stav. Han kommer saaledes ind, at han vender Ryggen til Balder.) Hielper, Guder, hielper! -
O jeg elendige! at Frost og Hunger,
Og Frygt for Biørne og for lede Trolde,
Endnu skal dræbe mig paa disse Klipper!
26Ak! saae jeg kun en venlig Røg af Miler,*)
Et eenligt Spor af en forvildet Jæger!
Ak! hørte jeg kun Lyden af et Krumhom!
Men intet, intet! Aldrig, aldrig hørtes

En venlig Lyd i disse skumle Ørkner!
Ak aldrig saaes her Folkefied! Jeg usle!
Hvo hielper mig?

|X

BALDER

(Han gaaer ham i Mode, og tager ham venlig under Armene.) Hvad fattes dig, du Gamle?

|X

LOKE

(som forskrekket.) Aha! Jeg kan ei meer. Ah!

|X

BALDER

Kom og hvil dig;
Her, hold dig ved min Arm!

|X

LOKE

Ah!

|X

BALDER

Hvor afmægtig!
Du zitrer, gamle Mand. Lad Frygten fare!
Her er du tryg; mit Bryst er varmt af Medynk.

|X

LOKE

Tilgiv mig, Herre! Ak, jeg var forvildet!
Du seer en gammel, arm, enfoldig Bierg-Finn.
Langt borte, langt fra disse skumle Klipper,
Opreyste jeg i Aar min snevre Hytte.
Jeg søgte fire Renner - al min Rigdom.
Ak, Børnen tog dem uden Tvivl! Jeg usle!
Mit Syn er svagt, og Natten overfaldt mig,
Og Vinden, som jeg merker nu for silde,
Har dreiet sig, og ingen Stjerne blinkte.
Ak, lang maa Veien være til min Hytte!
Nu kan min Fod ei længer! Jeg har vanket
Den lange kolde Nat blant disse Klipper.

|X

BALDER

Hvad vil du?

|X

LOKE

Ak, jeg dør af Frost og Hunger!

* [27](#)

|X

O hvem du er, ifald du føler Medynk...
Tilgiv min Tvivl - Men om du vil opholde
Den Rest af Liv, som zitrer paa min Læbe,
Da før mig kun til dine Trælles Ildsted!

|X

BALDER

Den Vei vil falde dig for lang. Men seer du
Det høie Tag - hist bag ved denne Skovpynt -
Der boer den deiligste blant Jordens Døttre!
Der slæb dig hen, du lykkelige Gamle!
Der boer hun - Ak jeg veed, du bliver Nanna
En kier, velkommen Giest! hun elsker Usle;
Det ædle Hierte svulmer høit af Medynk
Med hver Nødlidende - kun ei... Du tøver?

Hvi gaaer du ei?

|X

LOKE

Tilgiv! - du talte, troer jeg,
Om Nanna.

|X

BALDER

Ja.

|X

LOKE

Den vise Gevars Datter?

|X

BALDER

(forundret.) Du kiender hende?

|X

LOKE

Nei. Men hendes Brudgom
Kom ofte træt af Jagten til min Hytte.

|X

BALDER

Hvad? hvilken?

|X

LOKE,

(lader som han vil gaae.) Boer hun der?

|X

BALDER,

(griber ham i Armen.) Ha! hvilken Brudgom?
Tal, Hugorm, tal! Hvem? naar? - Forræder, svar mig!
Til hvilken Hytte?

|X

LOKE

(Han anstiller sig meget forskrekket.) Herre! - skaan mig arme! -
Jeg dør af Skrek!

|X

BALDER

Ha svar! Ved alle Guder,
[28](#)Dit mindste Haar er helligt! - Jeg har soeret.
Nu tal!

|X

LOKE

Jeg er kun gammel og enfoldig.

|X

BALDER

Nu, Nannas Brudgom?

|X

LOKE

Ak tilgiv! jeg undrer,
At een, som du, der boer paa disse Klipper,
Ei kiender ham, den ædelste, den beste,
Den tapperste blant Jordens Børn.

|X

BALDER

I Guder! -
Og hvem? hans Navn?

⌘

LOKE

Een, der er kiek, som Odin,
Og stærk, som Thor, og vel saa skiøn, som Balder...

⌘

BALDER

Ha Gamle, dræb mig ei! svar! nævn ham!

⌘

LOKE,

(med Høihed.) Hother.

⌘

BALDER

(bestyrtset.) Hvad? - Hvem? - Skioldungen Hother? - Leire-Konge?

⌘

LOKE

Som er opfostret her, hos Nannas Fader.

⌘

BALDER

Du dræber mig! du seer, jeg zitrer, Gamle! -
Men, at jeg ei har seet ham her! - Hvor er han?

⌘

LOKE

Hos Gevars.

⌘

BALDER

Ha, jeg er mig selv ei mægtig!
Hvad? under Nannas Tag?

⌘

LOKE,

(som forskrekket.) Men - kun om Natten -
Saavidt jeg troer. Før Østens Klipper rødme,
[29](#)Staaer Helten op, skiøn, som en Foraars-Morgen.
Saa griber han det lette Spyd, og flakker
Blant Klipperne. Ak Herre! du har seet ham,
Det feiler ei. Dog skiuler Leire-Kongen
Paa nogen Tid den ranke Krop i Vadmæl,
De gyldne Lokker i en lodden Hefte.
Det undrer mig, hvorfor?

⌘

BALDER

Ha Lys! - ha Lynild!
Du, som opklarer mig med eet! - Jeg Daare!
Hvor var jeg sandseløs! hvor blind af Stolthed!
Til Jordens Børn nedlod jeg ei mit Øie.
Ak, var min Suk og al min stolte Kummer,
Ak, Nannas Hierte kan kun elske Guder!

⌘

LOKE

Tilgiv mig! jeg begriber ei din Tale.
Hun elsker Odin ei saa høit, som Hother.

⌘

BALDER

Fly, Træl! forsvind! Gift, Lokes Gift af Udgaard,
Er paa din Tunge. Guders lumske Fiende,
Han sendte dig; du er hans Tolk, Forræder! -
Du tøver? - Dog min Eed og, Orm, din Afmagt
Beskytte dig. Jeg selv vil flye min Vrede.

(Han gaaer.)

|X

FIERDE OPTRIN

|X

LOKE

(Han seer spodsk efter Balder. Derpaa reyser han sig til sin fulde Storelse, aflegger pludselig den paatagne Skikkelse, og viser sig som Loke.) Min Afmagt? - stærke Balder! - den er farlig, Den styrter dig i Støv og Mulm, du Stolte! Ei Lokes Tolk har martre! dig, men Loke. - Høit brøler alt den unge Gud af Marter. Hør, Odin! hør din elskte Søn! Han hyler! - Forsøm dig ikke! nyd hans Røst og føl den! Ah! den er Velklang selv i Lokes Øre! Forsøm den eil maaskee det er den sidste! Besee ham nøie! Svulmer ei hver Aare Af Gift, som jeg har gydet i hans Hierte? [30](#)Snart, Odin, snart forstummer han - den Elskte! Snart mister du din Balders Syn for evig! Da falder Ordenen til dig, at hyle! Tyran! den kommer, Hevnens Dag; den kommer, Giengieldelsens for længe ønskede Time. Hvor længe søndersledst du Lokes Indvold, Og trampte frekt hans Afkom under Fødder! Hør Hæl, og Fenris Ulv, og Midgaards-Ormen I De hyle! hør dem Dag og Nat udbrede Din Grusomhed med græsselige Stemmer! Hver af dem var en Gud, og skiøn, som Balder; Nu Jorden, Himmelen - mig selv til Afsky; Uhyrer, koblede med Mørkets Lenker! Ha Timen kommer, Hevnens seene Time! - Alt blæste jeg i Krigens Horn - Til Kampen, I høie Guder! Op at frelse Balder! - Hist seer jeg ham, den unge Helt, der ene, Som Skiebnen vil, af Odins Møer bevæbnet Med Dødens Træ, kan blive Balders Bane. Og han skal blive det - han snart skal svinge Den dødelige Gren - Om Asa Loke Ved mægtig Kunst, og underfulde Syner, Veed Valhalls Piger til sit Maal at lede. - Han kommer. Jeg vil skiule mig, og høre. (Han skiuler sig.)

|X

FEMTE OPTRIN

HOTHER, og siden LOKE

(Den første forklædt som en Norsk Bonde, med et Jagtspyd i Haanden; den anden i sin egen Skikkelse.)

|X

HOTHER

(Han kommer ned fra Fieldene, og spænder Skierne af, førend han gaaer frem paa Skuepladsen.)

|X

Aria.

|X Et Egern, som leger
I Toppen af Eger,
En Raslen forfører
Den dristige Jæger.
Han standser og kiger,
Til Byttet sig sniger,
31 Og løfter sit Spyd,

|X Og svulmende stiger
Hans Hierte for Fryd.
O heldige Jagt!
Nu frisk, uforsagt!
Hist er han, giv Agt!
En Mandbiørn, en Mandbiørn!*)
Hist er han, o Fryd!
O liflige Lyd!
Han kommer, den største,
Som faldt for mit Spyd!
O Skovenes Fyrste,
Lyksalige Jæger!
O heldige Jagt!
Nu frisk, uforsagt!
Hist er han, giv Agt!
Hvor er han, den grumme?
Hvo hørte ham brumme?
Han tier, og rører
Kun Grenene svagt.
En Raslen forfører
Den dristige Jæger,
Og det, som han hører,
Er Bladenes Lyd,
Som Vinden bevæger.

|X

Hist kommer han! hist er han! hvor? - Jeg Daare!
Som vanker her, i fire fulde Dage,
Paa Sporet af et Spøgelse! - Ha Nanna!
Du skuffer mig, du prøver kun din Elsker!
Og troer du, Dydigste, at om en Guddom
I Lysets Glands kom ned, og knælte for dig,
Og lagde Himle for din Fod - ha troer du,
At Frygt, at nedrig Tvivl om Nannas Troeskab
Da strax besmittede din Hothers Hierte?
Jeg veed, du elsker mig! du selv har sagt det.
Hvad skal den Beiler da, som ei maa vredes?
Hvortil den Tant?

* 32

|X

LOKE

Hil dig, du Søn af Hothbrod!

|X

HOTHER,

(forundret.) Ha! neppe kiender jeg mig selv! - Ved Odin!
Jeg ligner meer en lodden Troid, end Hother -
Hvem er da du, som kiender mig? Hvem er du?

|X

LOKE

Mit Navn er Vanfred. Da din Moder undfik,
Var jeg tilstede, og tilsoer dig Venskab.

|X

HOTHER

Grim er du, Vanfred, og dit Øie lover
Kun lidet got. Hvad vil du da?

|X

LOKE

Hvem frygter
Skioldungen for? Hvi skiult i denne Kofte?

|X

HOTHER

Jeg frygte? Trold! klog varst du, at du talte
Om Venskab!

|X

LOKE

Spar dit Mod, min unge Kæmper!
Til Fiender spar det!

|X

HOTHER

Ikke skal de savne!

|X

LOKE

Dog veed jeg, at du skiuler dig for nogen.

|X

HOTHER

Ha, Nanna bød mig det! - Ved Thor! jeg blues.
Jeg altid lydte blindt, naar Nanna talte;
Hun har vanskabt mig, som du seer - den Grumme!
Hun plager mig! Den Drømmerske vil ikke,
Slet ikke - Guder! el for Verdens Rigdom -
At Alfen, mueligt en usynlig Elsker,
Maa kiende mig.

|X

LOKE

Usynlig? Gode Taabe!
Usynlig Balder? han, den skønne Halvgud?

33

|X

HOTHER

Hvad? Balder, Odins Søn? - Han hendes Elsker? -
O Himmel! tal! hvor er han? hvor?

|X

LOKE

Hos Nanna.

|X

HOTHER

Der? - Nu?
(*Efter nogen Betænkning.*) Mig drev hun ud.

|X

LOKE

Maaskee du merker,
At hun ved List har skaffet dig til Side.

|X

HOTHER

Jeg tog den Alf for din Indbildings Foster.
Men Balder, Falske! han skal snart erfare,
Jeg frygter ingen.
(*Han vil gaae.*)

|X

LOKE

Vogt dig, Hother! vogt dig!
Jeg seer dit Mod, men mægtig er din Fiende.

|X

HOTHER

Og er min Arm da svag?

|X

LOKE

Ja mod en Halvgud.
Dog kan han døe. Jeg veed et Spyd, som dræber...

|X

HOTHER

Du drømmer!

|X

LOKE

Spar din Trods! det Spyd aleene
Kan saare Balders Bryst - Men Solen stiger,
Og jeg maa flye til underjordske Steder.
Dog skal jeg ei forlade dig - Her har du
Et Horn! og naar din Nød er størst, da, Hother,
Da stød kun stærkt deri, og raab mod Vesten
Tre gange høit paa Vanfred, Vanfred, Vanfred!
(*De to sidste gange raaber han det med en huul Stemme, efterat han allerede er forsvundet blant Klipperne; og den ene gang kiendelig længere borte end den anden. Strax derpaa hører man en Buldren imellem Klipperne, som naar det tordner langt borte.*)

34

|X

SIETTE OPTRIN

HOTHER, og strax derpaa NANNA

|X

HOTHER,

(*kaster Hornet bort.*) Fordømt er du, dit Horn, og al din Troldom!
Er Hother feig? og trænger han i Kampen
Til Troldes Hielp, og til uædle Kunster?
Og er min Arm ei nok? Ha du skal see det!
(*Han vil gaae, men Nanna møder ham ved Enden af Skuepladsen.*)

|X

NANNA

Hvorhen?

|X

HOTHER

Jeg gaaer, at prøve Balders Vrede.

|X

NANNA
(forskrekket.) Ah!

HOTHER
Hans bistre Syn maa lære mig at zittre.

NANNA
O Himmel!

HOTHER
Hold mig ei!

NANNA
(beængstet og kielent.) Hvorhen, min Hother?

HOTHER
Jeg nok skal finde ham!
(Han gaaer, uagtet Nannas Bestræbelser, at holde ham tilbage.)

SYVENDE OPTRIN

NANNA
Han gaaer! - han raser!
Og Balder fnyser! Hvilken Hugorm aander
Sin Gift i Dag i to saa ædle Hierter!
De hade... ha de søge sig! Hvo holder
De vrede Børne nu? Ak! hvo formilder
De skummende? - Jeg skialv for denne Time,
Og længe skiød jeg den med List tilbage.
Ak nu er List, og Bøn, og alt forgieves!
Nu har de fundet sig! - Hvad kan jeg Arme?
35Hvad kan min Taare nu? - Ak Blod aleene
Kan mætte dem og Himmelen! - og hvilket!
Min Hother, ah! hvad vil du mod en Halvgud?

Arie.

Vrede, naar din Ild kun ulmer,
Qvæle Taarer den endnu!
Dog den brænder! - kan de svage
Holde Luens Magt tilbage?
Dine vilde, grumme Flammer
Næres af den Elsktes Jammer,
Pustes op af kielne Skrig.
Graad, hvoraf mit Øie svulmer,
Svage Graad, hvad vil da du?
O hold inde, spildte Klage!
Lad mit Hierte giemme dig!

(Hun gaaer.)

|X

ANDEN HANDLING

|X

FØRSTE OPTRIN

DE TRE VALKYRIER

(De ere bevæbnede, som Skioldmøer, og foruden de Spyd, som hænge dem over Skulderen, har enhver af dem et kort Spyd i Haanden. De holde hinanden ved Hænderne og gaae i Kreds, imedens de synge.)

Tercet

|X

ALLE TRE

|X Over Bierg, over Dal,
Over brusende Søer,
Utrættede svinger
Valhalliske Møer
De blodige Vinger.
Døer! kæmper og døer!
Er det Budskab, de bringer.

|X

DEN FØRSTE

|X Ei Sottesengs Qval.

|X

DEN ANDEN

|X Ei Hunger.

|X

DEN TREDIE

|X Ei Fængsel.

36

|X

ALLE TRE

|X Men Heltenes Længsel,
Men Banesaar bringer
Valhalliske Møer,
Over Bierg over Dal,
Over brusende Søer,
Paa blodige Vinger.

|X

DEN FØRSTE

⌘ Den bragende Lyd
Af blinkende Spyd
Er min eneste Fryd.

⌘
DEN ANDEN

⌘ De Døendes Røst,
Det rallende Bryst
Er min kiereste Lyst.

⌘
DEN TREDIE

⌘ De hvinende Skrig
Ved Kæmpernes Liig,
De kun rolige mig.

⌘
ALLE TRE

⌘ Døer! kæmper og døer!
Over Bierg over Dal,
Over brusende Søer,
Utrættede svinger
Valhalliske Møer
De blodige Vinger.
Døer! kæmper og døer!
Er det Budskab, de bringer.

⌘
DEN FØRSTE

Jeg hørte Lyd af Vaaben. - Men den tier. -
Hvor længe tøver han, den ædle Kæmper!

⌘
DEN ANDEN

Hvem venter du?

⌘
DEN FØRSTE

Og du? - Hvad vil min Søster
I denne Ørk, som Blod har aldrig farvet?

37

⌘
DEN ANDEN

Hvad samler os? og her? hvor Kampen tier,
Hvor neppe Sverd fra Ymers Tid var blottet.
Var det en Gud, som drev os? Var det Skiebne?

⌘
DEN FØRSTE

Du veedst, at Morgenrøden alt bestraalte
Titusend blanke Spyd paa Skotlands Bierge.
Alt slaaer af Fryd hver Kæmpers Bryst. De trænge
Sig tause frem, og vente kun mit Anskrig.
Did var min Vei. - Men hør det sieldne Møde,
Som standsede min Flugt paa disse Klipper!
Svøbt i en Storm forfulgte jeg en Skrid-Finn,
Som dristig hoppede paa Fielde-Kanter,
Og skiødesløs sprang over hver en Afgrund.
Da saae jeg Hothbrods kiekke Søn; jeg saae ham
I Elven skylle Støvet af sit Pandser,
Og møisom slibe den halvrustne Daggert,
Og prøve Sverdets Kraft i tykke Graner.
Han svingede det alt for lette Jagdspyd,

Langt lagde han den stærke Arm tilbage;
Da hørte jeg det surre. Men mit Øie
Fornam det neppe; det forsvandt, som Lynild,
I sorte Skyer. Forgieves led'e Hother.
Da saae jeg rundt omkring. - Og see min Skrid-Finn
Med Spydet i sin Haand! Han loe; jeg stormte.
Da sank han og forsvandt i Nattens Afgrund,
Og op af Dybet steeg en Røst, som Torden,
Der langsom rulder ind i Finske Ørk'ner.
»Uvæbnet,« brølte den, »skal Kæmpen falde!
»Af Ælde skal han visne bort, og skiules
»I Hælhiem, langt fra Odin, langt fra Valhal!«
Forbittret rev jeg Eger om, og søgte
Et Spyd til Kampens Ven. - Da fandt jeg dette.
Jeg gav det Stormens Fart, og Kraft at fælde
Hver Kæmper, som det naaer, da jeg forundret
Fornam en Gienlyd af din raske Stemme.

|X

DEN ANDEN

I Stierner! hvilket Koglerie! - Men hør mig!
38Jeg hastede til Hertes tykke Skove,
At mætte mig paa Romerblod. - Da saae jeg
Ned fra den Tordenskye, hvori jeg vandrer,
Og Øiet heftedes til disse Klipper;
Da saae jeg Danmarks Hother, Kampens Fyrste.
Som Klippens Gran, der helder over Havet,
Stod han, og Stormen lagte med hans Lokker.
Da sprang en Ulv af Krattet - gridsk, og grusom,
Og stor, som Fenris Ulv. Skioldungen saae den,
Og svingede det blanke Spyd. Jeg hørte
Det hvine, som en Hvirvelvind fra Norden.
Og Ulv og Spyd forsvandt. - Men dybt i Skoven
Blev hørt en Hylen, som af tusind Ulve.
»See,« hylte det, »Skioldungen Hother tabte
»Sit Spyd, og skiørt er Sverdet i hans Hænder.
»Nu har vi Fred, nu slumre Nordens Kæmper.«
Ved sligt et Koglerie opirret, greb jeg
Den Stang af Staal, du seer, og lagde Lynild
Og Trolde Død i Spidsen, da jeg saae dig.

|X

DEN TREDIE

(Som hidindtil har staaet i dybe Tanker.) Skarpt er mit Syn i Kamp; men her er Mørke.
Dog, troer mig, blinde Hændelser og Troldom
Har ei forsamlet Kampens vrede Døttre.
Alfader ruster sig til Strid; Alfader
Forsamler os med mørke Vink. Jeg saae ham,
Den høie Thor. Vred var han, og hans Hammer
Var i hans Haand. Han stod ved Gevars Bolig.
Han talte til mig, og saa snart jeg svarte,
Forsvandt han tordnende i Østens Himle.
Ei er det Spøg, ei heller Børne-Trette,
Det gielder om, naar Thor forlader Asgaard.

|X

DEN FØRSTE

Han talte til dig?

|X

DEN TREDIE

Som naar Stridsmænd slumre,
Og vekkes pludselig til tusend Farer
Af Skioldes Brag og blandte Skarers Tummel;
Saa foer han op og raabte, da han saae mig;
39Og skrekkelig og huul, som Havets Bulder,
Som Skovens Suk i nattelige Storme,

Var Lyden af hans Røst. Hvad? krigske Rotat
Hvad? raabte han, du her! - I store Guder!
Hvem søger du, hvor ubestegne Klipper
Indhegne Fred? o tal! hvem, sendt af Skulda,
Skal du indvie paa disse stille Fielde?
Men hvilket Lys formaaede jeg at tænde?
Mørk er min Aand. Den frygtelige Norne,
Hun, som tilmaaler Tiden, før den kommer,
Sin Held, og binder den med sikkre Hænder
Til Skiebnens Lov, er taus, og driver Rota
Langt fra hver yndet Mark, hvor Kampen raser.
Dog zitrede det Spyd, hvormed jeg hilser
Paa Kongerne, det skialv ved Solens Opgang;
Og i min Arm er Døden tung - det veed jeg.
Men Offeret...

|X

DEN FØRSTE

Ak, truer Skiebnen Hother?

|X

DEN ANDEN

Thors Frygt og alt forraader større Fare.

|X

DEN TREDIE

Saa lader det. Dog om det gieldte Hother!
I mindes vel, hvor højt jeg altid elskte
De Danskes Helt. - Jeg saae ham ved en Kilde,
Mismodig, vaabenløs, og halv i Slummer.
Men dybt i Skoven flygtede den Vildmand,
Som han fratog sit Sverd, det skarpe Mimring;
Og Hothers Spyd var i hans lodne Hænder.
»Behold nu kun mit Sverd, du grumme Kæmper!
»Kun lidet vil det nytte dig i Trefning;«
Saa raabte han, og alle Klipper svarte.
Da bragte jeg mit beste Spyd fra Valhal.
Jeg skar det fordum af en ensom Risbøg,
Der, skiult for Dagen, groer i Laplands Ørk'ner;
Og rundt omkring det var en Kreds af Stene;
Paa hver var levret Blod og Been og Aske;
Og da jeg skar mit Spyd, flød Blod af Stammen.
Det knuser Steen og Staal og Jettens Pandser.

|40

|X

ANDET OPTRIN

HOTHER. DE FORRIGE

|X

HOTHER

(Han er bevæbnet, dog uden Spyd.) Hvor er han da? - den Skiønne! - Nannas Afgud!
(I det han bliver Valkyrierne vaer, standser han noget. De gaae ham Haand i Haand i Møde.) Tilgiver
min Forundring, favre Skioldmør!

|X

DEN FØRSTE

Hil dig, du dierve Kæmper! Gelders Bane!

|X

DEN ANDEN

Hil dig, Skioldunge! kiekke Søn af Hothbrod!

|X

DEN TREDIE

Hil dig, min Hother, tapre Leire-Konge!

|X

HOTHER,

(*forundret.*) I kiende mig?

|X

DEN TREDIE

Vi elske dig, du Ædle!

|X

HOTHER

Jeg fatter ei min Held - men hvilken Guddom
Har skienket mig det lykkelige Møde?

|X

DEN FØRSTE

Jeg bringer dig et Spyd til Kamp med Tappre.

|X

DEN ANDEN

Og det, jeg skienker dig, kan dræbe Trolde.

|X

DEN TREDIE

Og dette Spyd er got i Kamp med Jetter.

|X

HOTHER

Hvormed giengielder jeg saa sieldne Gaver?

|X

DEN FØRSTE

Vær tapper! strid! send Kampens Børn til Valhall

|X

DEN ANDEN

Udbred de Danskes Magt, og Odins Love!

|X

DEN TREDIE

Vær Fader til stridbare Leire-Kongert
(*De forsvinde.*)

|X

|X

TREDIE OPTRIN

|X

HOTHER

Er alting Koglerie paa disse Klipper?
De flye! - Men drømmer jeg i Dag? - hvor er jeg? -
Ah! Syn, Begreb, Forstand, alt er fortryllet!
Men her! - I Guder! - her i Hiertet raser
Trolddommen - Vanfreds Gift. - Ha Nanna, Nanna!

Skal jeg mistænke dig? - Hvem? Jeg, din Hother!
(*Han setter de to Spyd op til et Træ, hvorpaa han hænger sit Skiold. Det, som den første Valkyrie gav ham, beholder han i Haanden.*)

|X

Arie.

|X Den Ild, som Elskov tænder,
Opvarmer først til Lyst.
Men ak, den Falske brænder,
Og martrer snart vort Bryst!
Først viser Elskovs Flamme
Kun reen Uskyldighed.
Ak, er det da den samme,
Som Last opdages ved?
Din Flyvelyst forsvinder.
Sluk dine Flammer ud,
O Elskov! thi jeg finder
Kun Falskhed hos min Brud.

|X

FIERDE OPTRIN

NANNA. HOTHER

|X

NANNA

(*Som har staaet i Indgangen af Skuepladsen, og hørt det sidste af Hothers Sang.*) Jeg hørte dig, uædle, svage Hother!

|X

HOTHER

Ja svag, troskyldig.

|X

NANNA

Skaan dig selv for Anger!

|X

HOTHER

Hvor er din Halvgud?

|X

NANNA

Hother, dette Hierte
[42](#)Frikiender mig. Og det var nok for Nanna,
Om...

|X

HOTHER

Ak forklar dig!

|X

NANNA,

(*kielent.*) Om jeg elskte mindre...

|X

HOTHER,

(*spottende.*) Hvem? Balder?

|X

NANNA

Grumme! hvilken Trolld har gydet
Sin Edder i dit Bryst? - Ha fly e mig! had mig!
Vil Hother elske den, han kan mistænke!

|X

HOTHER

Ha Nanna!

|X

NANNA

Jeg nedlod mig til Undskyldning.
(Ah! Dyden rødmer ved sit Forsvar, Hother!)
Dog troer du ei! - Naar troer man ei den Elskte?
Du veedst, (jeg sagde dig det før) hvad Gevar,
Din vise Ven har sagt; at Himlen truer
Et stort, et skrekkeligt, et blodigt Vanheld,
Ifald vor Elskov rygtedes paa Asgaard,
Før visse Stierner stod i andre Hiømer.
Hvad Under, da saa ypperlig en Aser,
Som Odins Balder selv, uventet kommer,
Hvad Under, at jeg zitrende vil skiule...

|X

HOTHER

Ha zitrende! - Forvorpne Træl, der opfandt
Et Ord, som tør besmitte Nannas Læber!
Ak din Undskyldning dræber mig! - Jeg sagde:
Det er en øm, jomfruelig Betænkning,
Hvoraf min Nanna rødmer ved vor Elskov.
Jeg lygte uden Knur, og skiulte Hother.
Ak, hvi betogst du mig den stille Tanke?
Hvi taugst du ei? - Og siig, for hvem du zitrer.
For Balders Død? Du elsker da din Halvgud.
Men nei - I Guder! - nei, jeg troer dig, Nanna!
Det er for min, for Hothers Død, du skielver.
[43](#)Mig troer du da saa svag, saa slet afmægtig?
Og elsker mig? Naar elskte Møer den Feige?

|X

NANNA

Hvad? Er det Skam, at zitre for en Halvgud?

|X

HOTHER

For Odin selv kun zitre Trælle. - Hør mig!
Ved Hothbrods Aske! ved min Faders Ære!
Jeg, eller Balder, dør i Dag.

|X

NANNA

Ak Hother!
Jeg kom til Trette - rustet ud med Vrede.
Ak den bortsmelter snart i hede Taarer!
Du, eller Balder! - Hvem? En Halvgud?

|X

HOTHER

Nanna!
Din Graad fornærmer mig, og dog - jeg veed ei -
Den glæder mig. - Den martrer - den fortryller.
Jeg elsker - jeg undskylder den - Jeg veed ei...
Hold op at flyde, bittre - søde Taare!
Du viser Kierlighed - men ak, du røber
Mistillid, ringe Agt! - Ah, elsk din Hother,
Men troe, han vil fortiene dig, min Nanna!
For ædelt er dit Hierte for den Feige,

Som fører Skiold og Sverd, og dog kan zitre.
Duet

HOTHER
Kun Trælle kan frygte.

NANNA
Ah, Helten kan døe!

HOTHER
Saa lever hans Rygte,
Saa æres hans Møe.

NANNA
Saa græder hans Møe.

HOTHER
Hun æres!

NANNA
Hun græder.

44

HOTHER

Hun æres!

NANNA

Og græder.

HOTHER

Saa trøster hans Rygte
Den grædende Møe.

BEGGE

Saa trøster hans Rygte
Den grædende Møe.

NANNA

Ak, om du nu falder?

HOTHER

Og om jeg nu faldt?

NANNA

Da skal jeg fortæres
Af nagende Smerte.

HOTHER

HOTHER

Men om jeg vanæres,
Da brister dit Hierte.

NANNA

Hvad har jeg tilbage?

HOTHER

Min Kiekheds Erindring.

NANNA

Kun Længsel og Klage.

HOTHER

Mit Navn er din Lindring.

NANNA

Ak, om du nu falder?

HOTHER

Og om jeg nu faldt?

NANNA

Ak, om du nu faldt,
Da skal jeg fortæres
Af Længsel og Klage.

HOTHER

Mit Navn er tilbage.
Men om jeg vanæres,
Da taber du alt.

BEGGE

Kun Trælle kan frygte.
Naar Helten skal døe,
Da trøster hans Rygte
Den grædende Møe.

NANNA

(Hun griber Hother beeengstet i Armen, i det hun bliver Balder vaer.) Ak Hother, kom!

FEMTE OPTRIN

BALDER. HOTHER. NANNA

|X

BALDER

Mig flyer du, grumme Nanna!
Er jeg saa græsselig? Hvad er min Brøde?

|X

HOTHER

(Vil gaa Balder i Møde, og Nanna gjør sig al Umag for at holde ham derfra.) Ha Balder! vi har fundet os!

|X

NANNA,

(meget beængstet.) Min Hother!
Ifald du elsker mig - ifald du agter
Min Bøn...

|X

BALDER

Din Hother! - Bittert, Guder, bittert!

|X

HOTHER

Det synes dig. Mig er det sødt og lifligt.

|X

BALDER,

(med Høihed). Forvovne!

|X

NANNA

(Kaster sig i Angest næsten ned for Hothers Fødder, som vil gaa Balder paa Livet.) Om du nogen Tid
har elsket,
Saa følg mig, Hother! følg mig til min Fader!

46

|X

HOTHER

Hvad? Jeg skal flye?

|X

NANNA

Gjør siden det, dig synes!
Du vil dog ei, at jeg skal døe i Skoven.
Du vil dog ei, at jeg skal være Vidne...

|X

BALDER

Ha Nanna, flye mig ei!

|X

HOTHER,

(til Balder.) Du overtaler.
Jeg vil, at hun skal flye dig. *(til Nanna)* Kom, min Nanna! -
(Til Balder.) Fortvivl kun ei! Frygt heller ei, at Tiden
Skal blive dig for lang - om du tør vente.

|X

(Hother og Nanna gaae.)

|X

|X

BALDER

Ha, hvi jeg ikke knuser den Forvovne!
Dog Nanna elsker ham. - Og skulde Balder
Bedrøve Nanna, lære hendes Hierte
Fortvivlelse, og mørkne hendes Øie
Med tunge Taarer? - Og hvad er hans Brøde?
Den ædle Helt! han elsker. Ha, hvem seer dig,
Og elsker ei, du Grumme? - Men han trodser! -
Ah! han er ung og lykkelig. Og om jeg
Nu dræbte ham, da var det Nannas Elskov,
Og ei hans Trods, jeg straffede. Og skal da
Din rene Ild fornedre dig, mit Hierte? -
Nei, Balder, elsk og døe! men bliv dig værdig!
Ha lad mig tabe Liv og alt, Alfader!
Og Nanna selv! - ja lad mig tabe Nanna! -
Kun ei den rene Dyd, som hun tilbeder!
(Han hænger sit Skiold paa et Træ, der er lige over for det, hvor Hothers hænger, og setter sit Spyd op dertil.)

|X

Aria.

|X Du sande Lyst, som Dyden ene
Kan bane Vei til, og fortiene,
47 Kun du attraaes af dette Bryst!
Min marterfulde Siel forkaster
En Himmel, som skal koste Laster;
Saa dyrt maa Trælle købe Lyst!

Ja, bliv dig værdig. Balder! - Bør du ønske,
At Nanna lader af at elske Hother?
At hun, hvis Dyd din høie Siel tilbeder,
Blev svag - blev troløs - dig til Beste nedrig?
Dog - mon hun elsker ham? mon hun har soeret?
Ak, om hun kun forstille sig, og viiste
En digtet Flamme, for at prøve Balder!
O søde Drøm!

|X

SYVENDE OPTRIN

NANNA. BALDER

|X

NANNA

(Kommer forskrekket ind.) Ha Balder, om du elsker...
Ak om du...

|X

BALDER

(Kaster sig ned for Nannas Fødder.) Guder! - Nanna, kan du tvivle?
Jeg brænder, Nanna!
(Ved det at Nanna i sin Angest gjør sig al Umag for at reyse ham, komme de i en fortrolig Stilling, i hvilken Hother, (som har dræbt Biørnene, og tørrer Blodet af sit Spyd, i det han lader sig see) bliver dem vaer. Han studser, og bliver staaende imellem Træerne, saa at han ikke hører hvad de sige.)

|X

NANNA

O saa frels min Hother!

To grumme Biørne hist i hine Buske...
O snart! o Balder, om du elsker Dyden...
Hist overfaldt de os. Ak, om du tøver,
Da sønderrive de det beste Hierte!
O snart! betænk dig ei!

⌘
BALDER
Nei, grumme Nanna,
Vær tryg! Min Arm skal frelse den, du elsker.
(I det han just vil reyse sig, træder Hother nærmere ind paa Skuepladsen.)

48
⌘

OTTENDE OPTRIN

HOTHER. DE FORRIGE

⌘
HOTHER
I Guder! drømmer jeg? - Ha, kielne Halvgud,
Tilgiv at jeg forstyrrer dig!

⌘
BALDER,
(i det han reyser sig.) Der er han!

⌘
NANNA,
(gaaer Hother kielent i Møde.) Ak Hother, ak min Hother!

⌘
HOTHER
(Skyder hende tilbage med Haanden.) Gaae, Troløse!

⌘
BALDER
Hvor utaknemmelig! hvor haard! hvor grusom!
Kan du - kan slig en Biørn fortiene Nanna?

⌘
HOTHER
(Tager sit Skiold ned af Træet.) Bød for dig, og udfør din Snak i Valhal!

⌘
NANNA
Du vil dog ei, du Grumme...
HOTHER Vaer dig, Nanna!

⌘
NANNA
O hør dog...

⌘
HOTHER
Jeg har seet. - Gaae! - skiul dig, Falske!

⌘
NANNA
Du vil dog ei...

|X

HOTHER

Jeg vil! - Og nu, ved Hothbrod!
Nu skal han døe!

|X

BALDER

Forvovne Dødelige!

|X

HOTHER

Dit Skiold! dit Spyd! Jeg hader Pral, min Halvgud.

|X

NANNA

(Hun løber Balder i Mode, som tager sine Vaaben.) O Balder, ædle Balder!

49

|X

BALDER

Anne Nanna!
Du seer, han tvinger mig! - Han trygler Døden.

|X

HOTHER

Ha det er alt for meget! - Skiul ham! Giem ham!
Bede din Boler med dit falske Hierte!
Ei vil jeg dræbe dig. - Men jeg har soret -
Han eller jeg skal døe! - og nu!
(Han vender Spidsen af Spydets imod sig selv.)

|X

NANNA

Ah Hother!
Hvad gjør du?

|X

HOTHER

Jeg har soeret.

|X

NANNA

Hold, du Grumme!
Jeg gaaer - jeg flyer! - O hielper. Guder, hielper!
(Hun gaaer bort i en Art af Fortvivlelse. Dog bliver hun staaende ved Indgangen af Skuepladsen, hvor hun med en angstfuld Nysgierighed af og til seer hen til de Kæmpende. Kæmperne gaae i Kreds med opløftede Spyd.)

|X

HOTHER

Nu, kiekke Balder! nu paakald din Fader!

|X

BALDER

Ha, Hother! skaan dig! - Du fornærmer Nanna!

|X

HOTHER

Endnu, min Helt?

|X

BALDER

Velan! - du vil!

|X

HOTHER

Ha Hothbrod!

(Han kaster sit Spyd; det, som han fik af den første Valkyrie og beholdt i Haanden. Det rammer Balder, men falder uden Virkning ned for hans Fødder. Balder derimod kaster sit Spyd i den venstre Haand, og river et stort Stykke af den nærstaaende Klippe.)

⌘

NANNA,
(som seer det.) O alle Gevars Guder!

⌘

BALDER
Nanna!
(Han kaster sit Spyd bag ved sig ud af Skuepladsen.)

⌘

NANNA
Ædle!

50

⌘

HOTHER
Ha du tør spotte Hother, stolte Praler!
(Han tager det Spyd fra Træet, som Valkyrien Rota gav ham, og kaster det. Det tårner saa stærkt imod Balders Bryst, at han næsten segner i Knæe derved; men det falder dog ned, uden at skade ham.)

⌘

BALDER
Ha Surtur! - Ha, var det den lumske Morder?
(Til Hother.) Skielv for min Vrede!

⌘

HOTHER
Kiøl den af i Valhal!
(Han kaster det sidste Spyd, som han imidlertid har grebet til; dog uden kiendelig Virkning, som det første.)

⌘

BALDER,
(i det han trekker Sverdet.) Endnu, Forvovne!

⌘

HOTHER,
(som ligesaa trekker.) Trolld, og ei en Halvgud,
Du døver Spyd - men her er Sverd tilbage!
Nu Hothbrod!
(Han hugger til ham af alle Kræfter; men Hugget tårner af paa Balders Hielm.)

⌘

BALDER
Odin!
(I en Haandevending slaaer han Hother Sverdet af Hænderne, saa at det springer i Stykker; falder ham i Armene, og setter ham Sverdet paa Struben. Hother ved det stærke Tag synker i Knæe; men reyser sig strax igjen, uden at Balder setter sig derimod. Dog beholder denne ham saaledes i sin Magt, at han ikke kan røre sig. Nanna styrter ind, og kaster sig paa Knæe for Balder.)

⌘

NANNA
Ædle, fromme Balder!

⌘

BALDER
Afstaae din Brud, og lev!

⌘

HOTHER
Jeg hader Livet!
Og skiønt den Brud, du taler om, er troløs,
Saa gav jeg ei det mindste Haar af Nanna

For tusind Aar, for hele Balders Guddom.

|X

BALDER

Døe da!

(Han løfter Sverdet, som een, der vil støde til.)

|X

HOTHER

Hvi tøver du?

51

|X

NANNA

Ha her, du Grumme!

Her stød i dette Bryst, og skaan min Brudgom!

(Balder lader Sverdet synke.)

|X

HOTHER

Du elsker mig endnu? - o Nanna, Nanna! -

Der seer du, Trolde, hun elsker mig.

|X

BALDER

Ah Marter! -

Ha jeg kan ende dig!

(Han løfter Sverdet igien.)

|X

NANNA

Ak lad min Taare..

|X

HOTHER

Hun spotter dig, ved Himlen! Om du tøver,

Da skal hun lee dig ud i Hothers Arme.

|X

NANNA

O troe ham ei! - troe Dyden! - troe dit Hierte!

|X

BALDER,

Lev, Hother lev!

(stikker Sverdet ind.)

|X

HOTHER

Ha, har jeg tryglet Livet?

|X

BALDER

Nei! - Lev og glem vor Strid, du kiekke Kæmper!

Omfavn din Ven, og vær, som før, ubunden!

|X

HOTHER

Ha Grumme! - alt for ædle - stolte Fiende!

Du veedst - du føler alt for vel din Seier!

Ha du har overvundet - nedtrykt Hother!

Og troer du, han kan leve! Himlen hørte

Min Eed. - Jeg eller Balder dør!

(Han griber sin Daggert og vil stikke sig ihjel dermed; men Balder river ham den af Hænderne.)

|X

BALDER

Betænk dig!

|X

HOTHER

I Guder! - Hother, ak, hvad est du blevet!

52

|X

NANNA,

Min Hother!
(*kieient.*)

|X

HOTHER

Ak! - Lev evig vel, min Nanna!
(*Han faaer hastig bort. Nanna vil gaae efter ham, men Balder opholder hende.*)

|X

NIENDE OPTRIN

NANNA. BALDER

|X

NANNA

Jeg arme! Ha han dræber sig!

|X

BALDER

Ved Odin,
Han skal det ei! - vær tryg! tiltroe mig Evne,
At hindre det! - Troe dog din Balder, Nanna!

|X

NANNA

(*Hun tager ham med Hede ved Haanden, og holder sig noget derover.*) Jeg troer dig. Ak jeg kiender dig,
du Ædle!
Jeg føler al din Høihed. Jeg tilbeder
Din Dyd. O at dog disse hede Taarer,
At alt mit Venskab var dig en Belønning!

|X

BALDER

(*Kaster sig paa Knaee for hende.*) O Glimt.. og Svælg af Haab, hvori jeg drukner!

|X

NANNA,

(*bestyrtset.*) Hvad haaber du?

|X

BALDER

Ah Nanna, lad din Læbe
Ei vekke Balder af hans Drøm om Vellyst!
Ah lad ham nyde den! - Ah lad ham læse
Sin Dom, sit Haab, sit Liv i disse Taarer!

|X

NANNA

Hvad nytter det, at stride mod sin Skiebne?
Mit Hierte kan dog ei fortiene Balder.

⌘

BALDER

Ak, at kun jeg...

⌘

NANNA

Tilgiv! - Du veedst, at Nanna

Har... ak en ulyksalig Ven at trøste!

(Hun river sig løs fra ham, giver ham et venligt Øiekast, og gaaer. Han følger hende nogen Tid med Øinene.)

53

⌘

TIENDE OPTRIN

⌘

BALDER

Dog vil jeg haabe! - Hører det, I Klipper,
At Balder haaber! - Skiebnen er forsonet!
Den døver Surturs Spyd - og Nanna tvivler.
O Dyd, som overvandt, da Blodet raste,
Hvor vist, hvor herligt lønner du din Elsker!

⌘

Aria.

⌘ Venlige Klipper, I hørte mig græde;
Hører mit Haab, og udbreder min Glædet
Yndige Skove besvarer min Fryd!
Balder! forgieves skal Himmel og Skiebne
Hærde dens Hierte, du elsker, og væbne
Kæmperens Arm med fortryllede Spyd.
Dyden skal krone sin fromme Tilbeder!
Skingrende, mægtige Gienlyd, udbreder
Elskovs Triumph og den lønnende Dyd!

⌘

ELLEVTE OPTRIN

THOR. BALDER

⌘

THOR

Rask er din Sang, du Kampens Ven! Saa bruste
Den blodige, den møisomt vundne Seier,
Og faldne Fienders Ros fra Heltens Læber,
I det han overseer den øde Valplads. -
Du smiler; i dit Øie tindrer Glæde,
Som Odins, naar han har betrygget Jorden,
Og dynget den med Blod af grumme Jetter.

⌘

BALDER

Ha Ven! - her tryk dit Bryst - til dette Hierte!
Og føl, hvad Læberne kun svagt fortolke,
Føl Himlens Vellyst i min Siel!

|X

THOR

Du sværmer.

|X

BALDER

Ak, Nanna, Ven...

|X

THOR

Ha Nanna! - Jeg forstaaer dig.
Og det var vel! dog vel, at Odins Balder
[54](#)Engang ved Graad har vundet Gevars Pige.
O den Triumph...

|X

BALDER

Du spotter!

|X

THOR

Nei! din Seier
Skal være mig, som een af mine beste,
Som den, jeg vandt fra Udgaards grimme Trolde.
Ha den er stor! den skiller mig og Odin
Ved kielen Frygt, som alt for længe martrer
Vort ubevante Bryst. - Nu kan jeg spare
Tiltaler, spildte Raad. Nok! Pigen elsker.

|X

BALDER

Hun elsker - ja ved Hæl! hun elsker - Hother.

|X

THOR

Hvad? giekker du din Ven? - Hvem? hvilken Hother?

|X

BALDER

Har Thor da glemt den kiekke Leire-Konge?

|X

THOR,

(i Tanker.) Nei! - ved min Hammer, nei! - Jeg saae ham kæmpe
Ved Rolfs, den Danskes, Giestebud - Jeg saae ham!
Stærk er hans Arm.

|X

BALDER

Dog kan den tabe Sverdet.

|X

THOR,

(endnu i Tanker.) Det var som Vox, det tykke Kobber-Pandser
For Heltens tunge Spyd. - Mon han.. Dog neppe
Formaaer en Dødelig... Men om...

|X

BALDER

Forslaae dog
De mørke Tanker, Thor, og deel min Vellyst!

|X

THOR

Din Vellyst? drømmer jeg? Svar! Elskes Hother
Af Nanna?

|X

BALDER

Ja.

|X

THOR

Det glæder dig? du raser!

55

|X

BALDER

Ak hør! - du selv skal billige min Glæde.

|X

THOR,

(efter nogen Betænkning.) Nu, Ædle, nu forstaaer jeg dig. - Omfavn mig!

Den Seier var dig værd - og mig - og Odin.

Jeg selv skal grave den i Gevars Klippe.

Ei kun en svag, blødhierdig Møe - men Balder,

Men dig, min Ven; det Udyr i dit Hierte,

Din Daarlighed, din Elskov overvandt du.

|X

BALDER

Ah Grumme, tie! jeg føler at jeg rødmer.

Viid, aldrig var din Ven sig mindre mægtig.

Jeg brænder, Thor, og gruer for den Tanke,

At see den Flamme slukt, hvoraf jeg martres.

|X

THOR

Hvad hører jeg? I Himle! kan en Aser

Saa tabe Dyd og Alt? - Vel! drik din Vellyst!

Og rav og sværm! - Du elsker, og forkastes.

Hvor glædeligt! - Ha, ved min Arm! jeg tænker,

Valkyrien har alt berørt din Isse.

Du raser alt. Jeg seer, din Skiebne haster.

|X

BALDER

Min Skiebnes første Lov er Elskov.

|X

THOR

Ha, den anden

Er Død!

|X

BALDER

Og hvor er Kamp? hvor er en Drabsmand?

|X

THOR

En Drabsmand? Hother.

|X

BALDER

Vaabenløs, fortvivlet,

Omvanker han blant Klipperne. Vi kæmpte.

|X

THOR

Han lever?

|X

BALDER

Nanna græd.

56

|X

THOR

I koster Asa-Blod! Fordømte Taarer,

|X

BALDER

Og om han kunde,
Saa troer du. Ven, at Hother, at Skioldungen,
Feig vilde dræbe den, som gav ham Livet?

|X

THOR

Han vil det ei. Men om han maa? hvad kan han
Mod Skiebnen, om den rekker ham sit Mordspyd,
Og fører selv hans Haand?

|X

BALDER

Min Thor, o glem dog
Din bange Kummer! Hør og deel min Glæde!
Før, da jeg skaante Hothers Liv, da straalte
Den første Gnist igiennem Nannas Taarer,
Det første Glimt af kierlig Ynk. Hun smilte
Til Balder, og hun skienkte mig sit Venskab,
Og kielent trykte hun min Haand.

|X

THOR

Ha skaan dog
Mit Øre for din Daarlighed! - Kun lidet
Forstaaer sig Asa Thor paa kielen Elskov.
Dog seer jeg hendes Hiertelav. Hun takker
For Hothers Liv. Det kildrer dig? du drømmer.

|X

BALDER

Den er mit Liv, den Drøm, du vil adsprede.

|X

THOR

Den er din Død!

|X

BALDER

Hvad Død? See Skiebnen opfyldt!
Betragt det Spyd, som Leire-Kongen svingle!
Mit Knæ blev svagt, jeg gyste, da det traf mig;
Dog lever jeg, dog faldt det sløvt til Jorden.

|X

THOR

(i det han beseer Spydet.) Bedrag dig ei. Viid, dette Spyd er hærdet
Ved Guders Ild, men ei ved Nastronds Flammer. -
Dog hilste Døden Odins Søn - og Rota,
57 Hun, som indvier Kongerne til Valhal, Er her, hvor aldrig Vaabens
Bragen hørtes.
Forfærdet saae jeg Kampens stoute Datter.
Mørk stod hun over Klippen, svøbt i Taage,
Og Dødens Fugl, den sørgelige Ugle,
Sad klynkende paa hendes brede Skulder.
Hvem søger hun, langt fra hver blodig Slette?

Og Surturs Green - hvor snart er den ei fundet,
Naar Skiebnen vil! Og troer du, Loke sover?
Ah, Balder, flye! forglem en daarlig Brynde!
Din Skiebne haster; flye, før den fuldendes!
Følg med mig!

|X

BALDER

Jeg at flye! forsage Nanna!
For herligt er det Haab, hvorved jeg lever,
At Balder skulde flye for det.

|X

THOR

O hør mig.
Hør, hvi jeg kom, og vil du selv din Frelse,
Saa merk en Vens, en Faders sidste Varsel!
Forvirret af dit Sværmene, bestyrtset
Ved truende, nu ikke mørke Varsler,
Omspændt af Frygt, nedtrykt af uvant Kummer,
Forlod jeg Gevars Field, og Tordens Brummen
Forkyndte mig i Asgaard. Alle merkte
Min Sorg. Alt stimledes de ældste Aser
I Kreds omkring mig. Hver vil først erfare,
Hvi synlig Smerte, meer end Smerte, Banghed
Nedslaaer mit Øie. Men Valfader vinkte.
Han blues - Odin rødmer ved din Svaghed.
Han bød mig dølgge den, imens vi kunde,
Og først endnu engang adspørge Mimer.
Jeg spurgte ham, og Skiebne's Speider svarte
Om Solen, var hans Svar (ak hør og zitter,
Og frels dig, mens du kan!) om den i Morgen,
Naar af dens Straaler hine Klipper rødme,
Som tit gientog den fromme Halvguds Klager,
Seer ham endnu forelsket og forkastet,
Da seer den og det Spyd, hvorfor han falder,
Og Odins Graad og alle Asers Taarer.

58

|X

BALDER

Det haster da. - Tilgiv mig, Thor! Jeg iler
At bløde Nannas ædle Siel med Taarer;
At røre hende ved min Bøn; at fordre
Min Dom - Liv eller Død - af hendes Læbe.
Snart skal min Skiebne vise sig.
(*Han gaaer.*)

|X

THOR

(*i det han seer medynksfuld efter ham.*) Ha Daare,
Du iler selv din Undergang i Møde!

|X

Aria.

|X Naar Sielen ei vil vinde,
Men villig lod sig binde
Af Elskovs Tyrannie;

|X Skal selv paa Vennens Læbe
Raad blive Gift, og dræbe
Den, som han vil befrie.

|X Nei, Sielen kan ei vinde,
Som villig lod sig binde

Af Elskovs Tyrannie.

|X

TREDIE HANDLING

(Det er mørk Nat. Stormen tuder imellem Klipperne. Undertiden lyner og tordner det, og Blørnene brumme hist og her i Skoven.)

|X

FØRSTE OPTRIN

|X

HOTHER

(siddende paa en Klippe, vaabenløs og i en nedslagen Stilling.)

|X

Aria.

|X Lad Klipper zitre,
Naar Stormen brøler
Og Tord'ner knitre;
Min Siel er kiek!
Ah det, jeg føler,
Er meer end Torden,
End Storm fra Norden;
Er meer end Skrek!

59

|X

Velkomne Nat! - O tykke Mulm, hvor venlig
Medlidende du skiuler mig - for Hother!
Ha for den svage - overvundne - faldne! -
Saakom! omfavn mig, Hælhiems mørke Dronning,
Med al din sorte Skrek - du Glædens Fiende!
Kom, skiul de svage, sønderbrudte Vaaben,
Bede den skumle Klippe, hvor jeg... Torden
Udslette dig, formastelige Tanke!
Tør du forstyrre Hother, hvor han hviler? -
Var den ei her, den Klippe, hvor... I Guder! -
Dog Natten kan jeg sige det, og Hælhiem
Kan jeg betro Skioldungens, Hothers, Haanhed.
Ha! hør det, Nat, og skiul det i din Afgrund! -
Her er en skummel, en afskyelig Klippe;
Thi lede Trolde sværme paa dens Toppe,
Og Drager yngle i dens mørke Huler.
Der faldt jeg, og mit Navn, og Hothers Ære!
Afmægtig knælte jeg - og tog mod Livet! -
Nu seer jeg den ei meer; nu er jeg rolig.
Jeg seer og ei, den ædle, stolte Fiende;
Ei heller seer jeg Nannas Kinder blusse;
Og ei de hede, de forhadte Taarer,
Som frelste mig, - som købte mig af Balder!

Ha Storm, du sagtnes! - Hvin! - o hyl omkring mig! -
Brøl Torden! - brøl og døv den grumme Gienlyd
Af svag, af frygtsom Bøn, af Nannas Forbøn!

|X

Arioso.

|X O elskte Læbe,
Du aander Død!
Hvi holdt din Klage
Et Stød tilbage,
For selv at dræbe
Med tusend Stød?

|X

Du elsker mig? - Ha kielne, svage Nanna!
Du elsker Hothers Liv, - og ei din Hother.
Hvor kold, hvor grum imod hans Navn, hans Ære! -
60 Dog jeg - og jeg var grusom! Jeg beskyldte...
O elskte Nanna! snart - ved dine Fødder
Skal snart din Hothers Blod aftoe hans Brøde!
(Han springer op og gaaer omkring paa Skuepladsen.) Hvi dvæler jeg? - Hvi tøver jeg at holde
Mit Ord, min Eed? - Ha grumme, grumme Skiebne!
Selv Døden stræber du at negte Hother!
Du skiuler hvert et Sverd, og hver en Afgrund! -
Ha svage Spyd! hvorpaa jeg Daare stoelte,
Hvor er I nu? - Og du, min skiøre Mimring,
Før ikke skiør i Kamp? - og du, min Daggert?
(Han snubler over det Horn, som han kastede bort i den første Handling.) Hvad... hvad er dette? - Ha
det Horn, som Vanfred
Gav mig, at kalde ham dermed i Nøden.
Ved Odin, hvor er Nød saa stor som denne,
At gierne ville døe, og ei at kunne!
En Dolk formaaer dog vel hans varme Venskab,
At rede ud til dette Bryst.
(Han støder i Hornet, og det giver en græsselig Gienlyd imellem Klipperne.) Ha Vanfred!
Jeg kalder dig. Hvor est du, Vanfred, Vanfred!
(En Hvirvelvind høres, og strax derpaa lader Loke sig see.)

|X

ANDET OPTRIN

LOKE. HOTHER

|X

LOKE

Hil dig, du lykkelige Søn af Hothbrod!

|X

HOTHER

Ha du tør spotte Hother?

|X

LOKE

Hvad kuldkaster
En Lykke, som din Fiende selv, som Skiebnen,
Som himmelske og underjordske Guder
Med samlet Kraft befæste?

|X

HOTHER

Gamle Drømmer!
Laan mig et Spyd, og denne Haand skal bedre
Befæste den, end alle, dem du nævner!

61

|X

LOKE

Jeg veed dit Mismod, og dit usle Forsæt! -
Ved Nastrond! var ei Balder - om den Daare
Ei havde blendet dig ved Asa-Kunster,
Og skiult hver Dolk, hver Afgrund, som du søgte;
Da laae du alt i Mulm - beleet - uhevnet.

|X

HOTHER

Hvad? han har hindret mig? - den Ædle! Stolte!

|X

LOKE

Ja Stolte! - Han foragter dig.

|X

HOTHER

Foragter?

|X

LOKE

Og troer du, at han, for at føie Nanna,
Nedlød sig til at vogte dig for Døden,
Ifald han tænkte stort om Hothers Vrede,
Og om han lagde Merke til din Elskov?

|X

HOTHER

Ond est du, Vanfred! Giftig er din Tale!

|X

LOKE,

(opbragt.) Ha Hother! Ilde lønner du mit Venskab,
Og slet giengielder du det Held, jeg bringer.

|X

HOTHER

Og hvilket?

|X

LOKE

Dog din Kummer gjør dig bitter.
Viid, at jeg strax kan lindre den!

|X

HOTHER

Og tøver?

|X

LOKE

Fornem da, lykkelige Søn af Hothbrod!
Det Spyd, som sender Balders Aand til Hælhiem...

|X

HOTHER

Endnu et Spyd! - og evig...

|X

LOKE

Det er fundet!

Jeg vidste - thi jeg havde læst i Stiemer,
At Valhals krigske Møer selv maatte søge
62 Det aldrig seete Spyd, og selv tillave
Dets dødelige Od; og jeg forførte
Dem alle tre - de Stolte, til at søge.

|X

HOTHER

Forførte?

|X

LOKE

Troer du, de vil dræbe Balder?

|X

HOTHER

Ha Vanfred! - meer!

|X

LOKE

Ei fik du strax det rette;
Din Kamp udviiste det. Nær havde Balder
Da knust dig og mit Anslag. Bange saae jeg,
Den Stærke svinge Jettens Død - Jeg kiender
Hans Armes Kraft - Dog kierlig var den Taabe!
Han saae din Brud, og skaante dig. Da voxte
Mit Mod og dit.

|X

HOTHER,

(for sig selv.) Mit Mod og dit! Jeg blues.
(til Loke.) Hvad Mod? - Ha, jeg var blind af Harm, jeg raste!

|X

LOKE

Harm eller Mod - Ved Hæl, jeg agter lidet,
Min unge Helt, hvoraf dit Øie gnistrer,
Naar kun du søger Hevn, og Fienden falder.

|X

HOTHER

Hvem er du? hvem? - Dog tael! bliv ved! forklar dig!

|X

LOKE

Stærk var din Arm, og stærk mod Jettens Pandser
Var Rotas Spyd - men alt for svagt mod Balder.
Dog knælte han, jeg saae den Stolte blegne.
Men ak han reyste sig! Mit hele Hierte
Blev lis; jeg følte best din fulde Fare.
Alt var hans Arm opløftet; Sverdet blinkte.
Han raabte paa sin Odin, og da kunde
Han selv, min Ven, kun frelse dig - Den Daare!
Hans høie Mod skal styrte ham.

63

|X

HOTHER

Ha Vanfred!

|X

LOKE

Nu?

|X

HOTHER

Jeg beundrer meer og meer din - Viisdom.

Dog Stridens Møer! - hvor var de, da vi kæmpede?

|X

LOKE

Det var min Frygt. Jeg skialv, naar Løvet rørtes;
Naar Skyggen voxte, skialv jeg for at see dem.
Da jeg fornåm, at ingen af dem hørte
De høie Raab, og Skioldets Brag, og Sverdet,
Da steeg mit Mod, da vidste jeg dig sikker.
De høre kun den Kamp, hvor een skal falde.

|X

HOTHER

Og nu det Spyd, du talte om?

|X

LOKE

Hun har det,
Valfaders yndte Møe. Hans troe Slavinde
Fandt endelig ved ufortrøden Omhu
Det Spyd, hvorfor hans elskte Søn kan falde. -
Kort før du kaldte, sad jeg i min Hule.
Da zitrede dens tykke Marmor-Hvelving,
Tre gange zitrede min tause Bolig,
Og over mig fornåm jeg Lyd, som Stormens,
Naar den udriver Klippens Eg; da hørte
Jeg Rotas Røst, og sorte, tykke Draaber
Af Jette-Blod, af dem, som Odin dræbte,
Faldt giennem Klippens Rifter - Da begreb jeg
Af alle Merker, at hun fandt det rette.

|X

HOTHER,

(utaalmodig.) Hvor er det? hvor?

|X

LOKE

Hun hæder det i Nastrond.

|X

HOTHER

Tie, Drømmer! - Gaa!

|X

LOKE

Jeg elsker denne Hede.
64Og, for at dæmpe al din Tvivl, da - tør du -
Da vil jeg vise dig den grumme Rota.

|X

HOTHER

Hvad, Vanfred? om jeg tør?

|X

LOKE

Vel! - see mod Vesten!
(Han rører ved Hothers Øinelaag. Strax derpaa seer man Indgangen til en stor Hule, der kun oplyses ved de Flammer, der med en bestandig Bragen af og til lade sig tilsyne dybest i den. Forrest i Indgangen er paa hver Side et lidet rundt Alter. Paa det ene brænder en Ild, hvori det fatale Spyd ligger; paa det andet staaer en Kiedel. Valkyrierne gaae i Kreds om det første.)

DE TRE VALKYRIER

Tercet

|X

DEN FØRSTE

⌘ Durende Brøle
Nastronds Flammer;
Dybene føle
Valhals Møe.

⌘
DEN ANDEN

⌘ Svovlede Lue,
For hvis Bragen
Aserne grue,
Skielnen adlyd!

⌘
ROTA

⌘ Giftige Flammer,
Hærder et Spyd
For Valhals Møe!

⌘
ALLE TRE

⌘ Giftige Flammer,
Hærder et Spyd
For Valhals Møe!

⌘
ROTA

⌘ Den, som det rammer,
Den skal døe!

⌘
DEN FØRSTE

⌘ Den, som det rammer,
Den skal døe.

65

⌘
DEN ANDEN

⌘ Den, som det rammer,
Den skal døe!

⌘
ALLE TRE

⌘ Den, som det rammer,
Den skal døe.

⌘
ROTA

(Hun tager Spydet af Ilden, og gaaer hen imod det andet Alter.) Saa! det er nok! - Nu skal dets røde
Spidse
Afkøles her. - Nu vender Kredsen baglends;
Og, som vi gaae, saa gaae dens Liv tilbage,
Som Spydet naaer! - Som Nastronds Gnister slukkes,
Saa skal dens Liv forsvinde, som det saarer.
(Hun beholder Spydet i Haanden, og alle tre gaae i Kreds omkring Kiedelen.)

⌘
ALLE TRE

⌘ I Saft af Ruder,
Og Firblads-Klever,
I Marv af Biørne,

Og Blod af Trolde,
Og spraglet Edder,
Skal Spydet kiøles,
Tre gange kiøles
Af Nastronds Flammer,
Til Valhals Møe!

|X

ROTA

(Hun dypper det i, og giver det derpaa strax til den første Valkyrie, som gjør det samme, og ligesaa den anden, alt som de synge.)

|X Den, som det rammer,
Han skal døe!

|X

DEN FØRSTE

|X Den, som det rammer,
Han skal døe!

|X

DEN ANDEN

|X Den, som det rammer,
Han skal døe!

66

|X

ALLE TRE

Den, som det rammer,
Han skal døe!

(Rota tager Spydet ud. Valkyrierne og Hulen forsvinde. Skuepladsen seer saaledes ud, som først i denne Handling. Stormen bliver endnu ved at rase.)

|X

HOTHER

Forsvundet! - sunket! - Koglerie omspænder
Hvert Trin, jeg gjør, og hilder Hothers Arme.
Jeg Daare! - Snart skal Morgenrøden spille
Paa GevarsField; og jeg, - ved Hothbrods Aske! -
Som een der frygtsom vil forlænge Livet,
Jeg agter her paa Spøgelse! Ha Vanfred!
Troid, som tilsoer mig Venskab! som jeg afskyer!
Hvor er nu dette Spyd, som vist kan dræbe?

|X

LOKE

Du saae det.

|X

HOTHER

Ha jeg saae! jeg saae! - Hvor blev det?

|X

LOKE

Og veed jeg ei, at Odins Møer tillavte
Det just for dig; at Skiebnen kun tillader
Din Arm, at støde det i Balders Hierte?

|X

HOTHER

Før var dit Ord: Mon de vil dræbe Balder?
Nu er det kun mod ham de hærde Glavind;
Nu hade Valhals Møer den fromme Halv-Gud.
Det skal jeg troe. - Hold op! - Forsvind, Bedrager!

|X

LOKE

Jeg har jo sagt dig det, at jeg forførte.
Min List, og ikke de, har hærdet Spydet.

|X

HOTHER

Nu vel! Din List! - Hvor skønt, hvor ædelt Hother
Henbringer Natten! - Dog fortæl! - hvorledes?

|X

LOKE

Velan, saa hør! Du mindes Rotas Gave,
Det Spyd, der kom vor Halvgud til at knæle.
Det knuste jeg, og bragte det til Rota.
67Jeg laante Tyrs, den Asers Dragt og Mine.
»See, sagde jeg, dit Spyd, du kloge Rota!
»Saaledes laae det ved en Jettes Fødder.
»Det foer af Leire-Konges Haand; det hvinte -
»Thi stærk er Hothers Arm. - Jeg kiendte Spydet,
»Og jeg, som bygte paa din Kunst, jeg raabte:
»Nu staaer det ilde til med Biergets Jette!
»Men Biergets Jette loe. Han greb om Spydet,
»Og knuste det; og her, du kloge Rota,
»Her bringer jeg dets kostelige Stykker!«
Med Glæde saae jeg Rotas Øine gnistre.
Hun soer ved Odins Arm, ved alle Guder,
Og ved Alfader selv, ei at aflade,
Før hun udfandt et Spyd, der sikkert dræbte
Hver Ymers Søn, og hver som kunde dræbes.
Hun soer og strax forsvandt. Det var som Skiebnen
Kun havde ventet paa saa dyrt et Løfte.
Tre gange tordnede den høie Norne.
Hun talte - skrekkelig er Skuldas Torden,
Jeg taaler ei at høre den - jeg flyede.
Men snart fornam jeg, at vort Spyd var fundet.
Da kaldte du. - Dog hør de tunge Vinger! -
Hun er det! - Rota! - Jeg vil gaae tilside;
Thi Valhals Piger hade mig.
(*Loke gaaer afsides.*)

|X

TREDIE OPTRIN

HOTHER, og strax derpaa Valkyrien ROTA

|X

HOTHER

(*som seer med Foragt efter Loke.*) Forvorpne! -
Ha, feige Træl! og du tilsoerst mig Venskab!
Nei, aldrig varst du Hothers Ven, Forræder!
Men Gudernes, men Dydens soerne Fiende.

|X

ROTA

(*Hun rekker ham det fatale Spyd, med halv bortvendt Ansigt.*) Her, Søn af Hothbrod! Her min elskte
Kæmper!
Tag dette Spyd! - og brug det, som...

|X

HOTHER
Du græder?

68

|X

ROTA
Du saae min Taare? - See den! dyrt og ædelt
Er Blodet, som denspaaer. - Men brug kun Spydet!
Dog er det ikke min, men Skiebnens Gave.

|X

HOTHER
Jeg veed, du frygter for den fromme Balder.
Men, ædle Møe, men kiender du mit Hierte,
Da veedst du, han er tryg, som Thor i Valhal.

|X

ROTA
Hvad vilst du, Helt, mod Nornen? - Nornen talte.
Hun røbte mig det skiulte Træ; hun bød mig
Afbryde Dødens Green; hun bød mig hærde
Dens Od i Nastronds Ild; hun... dog hvad vil jeg?
Spildt er min Taare, som dit ædle Forsæt.
Velan! - Brug dette Spyd! Død er dets Tilnavn.
Den, som det naaer, skal evig Dvale fængsle
I Hælhiems tause Nat, om det er mueligt
At dræbe ham; selv den Udødelige,
Hvis Øie Had og nedrig Ondskab mørkner,
Nedstyrter det i tusend Vintres Marter.
Merk det og brug det vel! dit Bryst er ædelt.
Men ham, som aander Gift i det, den Frekke,
(Jeg veed, han er os nær) ham skal du straffe.
(*Rota forsvinder.*)

|X

FIERDE OPTRIN

HOTHER, og strax derpaa LOKE

|X

HOTHER
Hvordan? Er alt en Drøm? - Dog Spydet har jeg!
Velkomne Død! dig skal min ædle Fiende
Dog ikke røve mig, ei skiule for mig!
Nu kan jeg holde, hvad jeg soer! O Nanna,
Nu bringer jeg din Dyd et værdigt Offer!
(*Han vil gaae, men Loke møder ham i Udgangen.*)

|X

LOKE
Hvorhen, du Skiebnens Yndling?

|X

HOTHER,
(*fortrøden.*) Ha! til Hælhiem!

69

|X

LOKE

Ak Hother! jeg beleer dit kloge Forsæt.

|X

HOTHER,

(*opirret.*) Beleer?

|X

LOKE

Du har din Fiendes Liv i Hænder;
Ogduvildøe!

|X

HOTHER

Og hvilken Fiendes, Vanfred?

|X

LOKE

Hvis, om ei Balders?

|X

HOTHER

Ha, han gav mig Livet!
Og skønt jeg lidet agter slig en Gave,
Saa tog jeg den. - Og bør hans høie Hierte
Da fælde ham? - bør jeg, bør Hother straffe
Den Medynk, som jeg ønsker ei?

|X

LOKE

Han kommer!
O spild dog Tiden ei med Daarers Drømme!

|X

HOTHER

Hvad vil du?

|X

LOKE

Staa bag denne Gran, og dræb ham!

|X

HOTHER

Ha, feige Træl!
Han slaaer Loke med Spydet over Hovedet, og denne synker strax hylende i Afgrunden. Saasnart han er af Syne, bliver alting stille. Solen staaer just op i sin fulde Glands. Efterat Hother nogen Tid med Bestyrtelse har seet paa alt dette, siger han: Saa styrte hver Forræder, Som aander Ondskab i Skioldungens Hierte! -
Ha Balder!
(*Han gaaer noget afsides.*)

|X

FEMTE OPTRIN

HOTHER. BALDER

|X

BALDER,

(*som ikke bliver Hother vaer.*) Denne Nat var fæl og skummel!
Omkring mig holdtes Raad af vrede Guder.
Hvad vil de? Mon de vil forskrekke Balder? -

Nu tier alt.

[70](#)

[X](#)

HOTHER

Hvor stolt og ubekymret
Den høie Halvgud gaaer! Han tænker ikke,
At hvert hans Aandedræt er Hothers Gave.

[X](#)

BALDER

Hvo nævner Hother. Jeg har hørt ham nævne. -
Dog alt er taust, som Døden. - Veed jeg heller,
Hvi dette Navn kan røre meer end andre,
Og hvi det altid skurrer i mit Øre?
Ak! kan jeg meer end ynke ham, den Arme,
Som nu begræder Livet og sin Afmagt,
Som vaabenløs nu zitrer for sin Skygge.

[X](#)

HOTHER

Ha nu - thi det er stort - Skioldungen værdigt -
Nu vil jeg være stolt, som du! - og flye dig!
(*Han gaaer.*)

[X](#)

BALDER

Hvo taler her? hvo tør forstyrre Balder? -
Dog veed jeg ei, at Finske Trolde sværme
Paa Klipperne? - Alt naaede Solen Havet;
Dog fandt jeg Nanna ei. Tomt, som en Udørk,
Var Gevars Huus, og huult klang hver en Gienlyd
Af Balders Suk. - Hvor var hun da? Hvor var hun. -
Ak, Hother fængsler dig; i Hothers Arme
Fornamst du ei mit Suk, min bange Banken,
Din Balders Graad, hans kielne Raab, du Haarde!
Og, om jeg havde fundet dig - hvad var det?
Maaskee, dit Svar da skulde dødet Balder. -
Jeg kiender mig ei meer. Mit Hierte banker,
Og her omkring det kryber fremmed Kulde.
Ja, Nanna, ja du lærte mig at zitre.
Ak! elskte Pige! jeg - en Halvgud skielver,
Naar du kun aander, naar du rører Læben!
Ha! aabnes den til Nei - o tie da, Grumme!
O tie, og lad mig gaae med Haab til Hælhiem!
Dog! - saae jeg ei dit Øie straale Venskab
Til Balder? - Fandt jeg ei din hede Taare
[71](#)Paa denne Haand? - Og saae dig rødme, Nanna?
Ha jeg vil giennemtænke, jeg vil nyde
Mit Haab. - Hvi slaaer du da saa høit mit Hierte?
Hvi trænge Taarer frem i Balders Øine? -
Og Haabet er mig fremmed! O min Rigdom,
Du lærer mig en Nidings Frygt! Jeg zitrer,
Nu, da jeg har et Glimt af Haab at tabe.
Ak, om det røves mig igien! om Nanna...
O Tvivl! - o Frygt, som Hiertet ei kan bære!

[X](#)

Aria.

[X](#) Først blender Haabets Glands vort Øie,
Da synes alting blidt og trygt.
De matte Straaler
Skal snart forgaae,
Som Øiet taaler,
At stirre paa.

Besee vi Haabet alt for nøie,
Forsvinder det i Tvivl og Frygt.

Ja, Thor! ja Sandhed - Viisdom var din Tale.
Det Glimt af Ynk var Tak for Hothers Frelse.
Hun skialv kun for sin Hother - for den Elskte;
Hver Taare bad mig om hans Liv. - Hvad Blendverk
Forvildede min Siel! Ak usle Veirlys
Af tomt, af flygtigt Haab, du kunde glimte
For mig, som om jeg hendes Had ei kiendte!
Ak stedse flyede hun mit Fied, min Skygge!
Og naar jeg dog engang, mig selv til Marter,
Aftvang den Stolte nogen Agt og Giensvar,
Da var det Spot. Hun kaldte sig uværdig,
At være Balders Brud og Odins Datter,
Og tog mit kielne Suk for Skiemt og Smiger. -
Dog har jeg aldrig hørt det Ord, som døder
Foruden Surturs Green og Nastronds Lue,
Det skrekkelige Nei, af hendes Læber.
Ha jeg vil høre det! - Ved Hælhiems Mørke,
Min Graad skal trygle dette Nei af Nanna!

72

|X

SIETTE OPTRIN

NANNA. BALDER

|X

NANNA

(Hun kommer ganske forskrekket ind paa Skuepladsen.) Ak! - ingen svarer mig! - O haarde Klippe,
Hør du min Røst, som ingen Guder agte!
Formild min Angest! Svar, hvor er min Elskte?

|X

BALDER,

(afsides.) Min Skiebne vil... Ha Nanna!

|X

NANNA

Tause Graner!
Før yndte, nu saa græsselige Skygger!
O viser mig, forraader mig min Elskte!

|X

BALDER,

(afsides.) Ha skal jeg? - tør jeg?

|X

NANNA

Ak hvor er du, Hother?
Ak mueligt i en Afgrund! - knust og blodig!
Og taus! - for evig taus! - o væ mig arme!

|X

BALDER,

(som springer hen til hende.) O Nanna! hvilken Skrek...

|X

NANNA

Ha jeg har seet ham!
Den fælste Drøm har viist mig ham - min Hother!
Han stod paa Bredden af en bundløs Afgrund,
Og rundt omkring ham brølte gridske Udyr.

⌘
BALDER

Din - som du kalder ham - din Hother lever.

⌘
NANNA,

(i det hun kiender Balder.) Ha Balder, du har dræbt ham! - ak tilgiv mig!
Min Drøm forvirrer mig - du seer, jeg zittrer. -
Jeg hørte Guders Fald og Guders Hysten;
Og blodig stod et Spøgelse ved Hallen.
Stort var det røde Saar, hvorpaa det pegte.
73 Som een, der grunder, skjulte det sit Ansigt;
Men giennem Fingrene faldt store Taarer.
Ah Nattens blege Søn var høi, som Hother.

⌘
BALDER

Ha Hother kan ei være død!

⌘
NANNA

Jeg troer dig.
Men ak jeg kan, jeg kan ei hvile, Balder,
Før jeg har seet ham, talt med ham, og favnet
Hans Arm, og trykt den her til dette Hierte!

⌘
BALDER,

(fortvivlet.) Ha Nanna, det er meer, end jeg kan bære! -
Ved Odin, det er meer!

⌘
NANNA,

(forskrekket.) I høie Guder! -
Du skrekker mig! - Jeg arme!
(Hun vil undflye, men Balder opholder hende med Magt, og kaster sig ned for hendes Fødder.)

⌘
BALDER

O min Nanna!
Bliv! - jeg besværger dig ved disse Taarer,
Ved al min Qval - bliv Nanna! bliv!

⌘
NANNA,

(beængstet.) Hvad vil du?

⌘
BALDER

Og veed jeg det? - ak jeg har haabet, Nanna!

⌘
NANNA

O slip mig! - lad mig fly e! - hvad har du haabet?
Du veedst jo, hvem jeg elsker - slip mig, Balder!

⌘
BALDER

Nei her, ved dine Fødder vil jeg høre
Min Dom. - Er intet, intet Haab tilbage?
Kan al min Kierlighed - kan disse Taarer -
Kan intet røre dig? - O svar mig, Nanna! -
Siig Nei! Stød Dolken i mit Bryst!

|X

NANNA

Ha Balder!
Hvi elsker du en Dødelig?

74

|X

BALDER

Maaskee du
Kun tvivler paa min Elskov, kun vil prøve
Din Balders Hiertelav. Ha jeg vil løfte
Min høire Haand mod Himlen, og tilsværge
Dig evig, evig Kierlighed, min Nanna!
Og vil du større Prøver, o da nævn dem,
At jeg maa vise dig, hvor høit jeg elsker!

|X

NANNA

Ak Balder! - skaan mig! - skaan dig selv! - Hvad vil du? -
Hvor ofte har jeg sagt dig det. Mit Hierte
Kan ei fortiene dig?

|X

BALDER

Forhadte Omsvøb! -
Hvi vil du skaane mig? Ha knus mig! dræb mig!
Siig, at du aldrig vil!

|X

NANNA

Jeg elsker Hother.
Hvor kan jeg?

|X

BALDER

Ha maaskee du troer at elske.
Kan han, en Dødelig fortiene Nanna?

|X

NANNA,

(opbragt.) Han elsker Dyden, Balder; han er tapper;
Og han er stor blant Konger. Han behersker De Danske.

|X

BALDER

Nanna, jeg er meer, end Konge.

|X

NANNA

Og var du Gud, saa vil jeg kun min Hother.

|X

BALDER

(Han rekker fortvivlet den høire Haand op imod Himmelen.) Endog forkastet - hører det, i Himle! -
Endog forkastet skal jeg elske Nanna!
Han har neppe udtalt, førend Valkyrien Rota lader sig see. Dødens Fugl sidder paa hendes Skulder. Hun vender Ansigtet bort, i det hun berører hans Isse med sit Spyd, og siger: Til Kamp, min Ven! til Saar! og Fald! - og Mørke!
(Hun forsvinder strax, og som Balder og Nanna har vendt hende Ryggen, og begge har været for opmerksomme paa sig selv, til at kunne agte paa andet, bliver hun hverken seet eller hørt, uden af Tilskuerne.)

75

|X

BALDER

(Han springer op, som en Rasende, og holder Haanden nogen Tid for Hovedet.) Ha, hvi jeg sværmer! -

hvi jeg spilder Tiden
Med kielne Suk, - og klynker, som en Qvinde!
Og har jeg ikke Skiold og Sverd? - Til Kampen!
Til Kampen, Balder! Ha lad Sverdet blinke!
Løft Sverdet høit! Adsplit den stolte Kriger,
Og toe dit Spyd i Blod, du Søn af Odin!
Ha Brag af Skiold mod Skiold, og Kampens Bulder,
De, de skal glæde mig! - og døve Nanna!
Og Kæmpers Blod skal kiølne dette Hierte!
(*Han trekker Sverdet, og løber bort i Raserie.*)

|X

SYVENDE OPTRIN

|X

NANNA,
(*aleene.*) I Guder! - Hvad var dette? - Ak han raser! -
Jeg arme! Ha nu dræber han min Hother!

|X

Aria.

☒ O himmelske Magter,
I knuse mit Haab!
Hvo styrker mig Svage
Mod Gudernes Arm?
Hvo agter min Klage?
Hvo merker min Harm?
Ha hvem kan jeg røre?
Mon Jorden vil høre
Afmægtige Raab,
Som Himlen foragter?
O himmelske Magter,
I knuse mit Haab!

Ha I har knust mit Hierte! - Hother! Hother!
Hvor er du? - Ak, jeg kan ei meer! Jeg svimler! -
O Død! o Freya!
(*Hun hælder sig afmægtig op til et Træ.*)

76

|X

OTTENDE OPTRIN

HOTHER. NANNA

|X

HOTHER,
(*som løber bestyrtsct hen til hende.*) Elskte!

|X

NANNA,
(*seer stift paa ham.*) Ak! - min Hother!

|X

HOTHER

Saa vild? - saa bleg? - Ak at dit ædle Hierte
Var ei saa ømt!

|X

NANNA

O elskelige Stemme! -
O tael endnu! O tael endnu!

|X

HOTHER

Du zitrer,
Min Brud, min elskte Brud! - og hede Taarer...
O skiul dem! ha de brænde mig, de smelte! -
Græd ei, min Brud!

|X

NANNA

Ak Glæde, Guders Glæde
Freløkker disse Taarer! - Hother lever.

|X

HOTHER,

(væmodig.) Endnu.

|X

NANNA,

(kiælent og bedrøvet.) Endnu?

|X

Hother,

(han vender Ansigtet bort.) O haarde, haarde Skiebne!
Dog jeg har soeret.

|X

NANNA

Skrek mig ei, min Hother!
O skrek mig ei! - Hvad er det? - Høie Guder!
Du vender Øiet fra din Brud?

|X

HOTHER,

(han seer med Ømhed til hende.) Ah Nanna!

|X

NANNA

O frels mig, Freya! Graad paa Hothers Kinder! -
Hvad er det? Ha jeg dør!

//

|X

HOTHER,

(han omfavner hende med Heftighed.) O elskte Nanna!

|X

NANNA

O Himmel! siig...

|X

HOTHER,

(omfavner hende igjen.) Engang endnu!

|X

NANNA

Jeg bæver.
Hvad er det?

|X

HOTHER

Kan du, Nanna, kan du glemme
Din Hothers grumme Tvivl - hans ene Brøde?
Kan du tilgive den?

|X

NANNA

Kan jeg erindre,
Om Hother nogen Tid har feilet?

|X

HOTHER

Ædle!
O! lev, lev evig vel, min Brud.
(Han omfavner hende tredie gang og vil gaae; men hun hænger sig fast ved hans Arm.)

|X

NANNA

Ha Grumme!
Om du har elsket mig...

|X

HOTHER

Ak kan du tvivle? -
Ved Odin, meer end Lyset! - Kan min Taare,
Kan Hothers Graad ei vise dig hans Hierte?

|X

NANNA

Ak! - men du flyer mig!

|X

HOTHER

Æren kalder - Æren;
Og den - tilgiv mig! - den er meer, end Nanna.
Ha jeg maa flye dig, Nanna! - Disse Taarer
Gjør kun mit Hierte svagt, og Døden bitter.
(Han vil gaae.)

|X

NANNA

Ak, agter du min Skrek - vor Ungdoms Løfte;
Vil du ei see mig døe, og døe fortvivlet...

78

|X

HOTHER

Hvad vil du?

|X

NANNA

Ak en Bøn! - Tilgiv! - Jeg zitrer -
Men om du møder Balder...

|X

HOTHER

Ha, jeg flyer ham!

|X

NANNA,

(forundret og roligere.) Du flyer ham?

|X

HOTHER

Kan du troe mig til, at hade
Den, som har skienket dig et Glimt af Glæde;

Een - Guder! - næsten een af Hothers Dage?
Ha kan jeg dræbe den, som gav mig Livet? -
O Nanna... jeg har tænkt den store Tanke;
Men Læben zitrer dog derved - o Nanna!
Kan du belønne Dyd? Kan du forglemme
Din Hother, og - med Tiden - elske Balder?

|X

NANNA

O tie, o tie, min Hother!

|X

HOTHER

Han er dydig,
Han elsker dig, og Odin er hans Fader.

|X

NANNA

Ha Grumme!

|X

HOTHER

Nanna! - Jeg maa flye dig! - evig!

|X

NANNA

O Skrek! hvad vil du da? hvorhen? hvad vil du?

|X

HOTHER

Døe! døe! - Du veedst min Eed - Ha Solen iler!
Seer du, hvor høit? - Jeg soer ved Hothbrods Aske:
Jeg lever ei et Døgn med Balder. - Slip mig!
Ha seer du ei, hvor høit...

|X

NANNA

Og jeg har soeret
Ved Kierlighed, ved Freya, ved mit Hierte:
Jeg vil ei slippe dig; jeg vil forfølge
[79](#)Dit Fied i Dødens Nat! - Her vil jeg hænge -
Her ved din Arm - og mit forgrædte Øie
Skal see dig, see sin Hother, til det brister!

|X

HOTHER

Vel, Nanna! Vær da kiek, din Hother værdig!
Tænk paa hans Eed, og...

|X

NANNA,

(hun slipper ham.) Ak, hvad vil du, Hother?

|X

HOTHER

Og see ham døe!
(Han løfter Spydet, for at stikke sig ihjel. I det samme styrter den rasende Balder ind paa Skuepladsen.)

|X

SIDSTE OPTRIN

BALDER. DE FORRIGE

|X

BALDER

(han løber lige hen imod Nanna.) Nu kom! nu følg mig, Nanna!

Nu er vor Bryllupsfest bereed i Hælhiem...

I Asgaard. Kom, du Glædens mørke Datter!

Ha snart! Jeg dvæler ei ved kielen Elskov,

Og Jetter vente paa min Arm. - Du tøver?

Du tø ver? Følg!

(Han griber hende i Armen og vil trekke hende bort med Magt. Hother gaaer imellem og vil støde ham til Side med Haanden.)

|X

NANNA

Ha frels mig, frels mig, Hother!

|X

HOTHER

Hold, Balder!

|X

BALDER

(Han slipper Nanna, trekker sit Sverd, og hugger af alle Kræfter ind paa Hother, som søger at afbøde hans Hug med sit Spyd, og viger tilbage.) Ha Forvovne, styrt!

|X

HOTHER

Ha skaan dig!

|X

BALDER

Styrt, Søn af Nither!

|X

HOTHER

Skaan dig!

|X

BALDER

Døe!

(Han snubler og render ved den Leilighed Spydet i sit Bryst; hvorved han strax taber Sverdet og synker i det ene Knas.)

80

|X

HOTHER

Ha Balder!

|X

BALDER

Ha Nanna! - Thor! - Jeg har fortient min Skiebne.

(Han dør, og en stærk Hvirvelvind gaaer over Skuepladsen.)

|X

NANNA

I Guder!

|X

HOTHER

Han er død, den store Balder!

EN STEMME LANGT BORTE I SKOVEN Han er død, den store Balder!

|X

MANGE STEMME, SOM SVARE HINANDEN IMELLEM KLIPPERNE Den store Balder er død.

|X

(Det tordner. Odin og Frigga lade sig see paa en Skye, i en meget væmodig Stilling. Thor og mange af Aserne komme ud fra den ene Side af Skoven, og de tre Valkyrier fra den anden.)

|X

THOR OG HANS FØLGE Odin, din Balder er død.

|X

DE TRE VALKYRIER Frigga, din Balder er død.

|X

Chor.

|X Tordner, brøler! Storme, tuder!
Hyl, Himmel, Jord og Hav!
Hyl, Mennesker og Guder,
Ved den store Balders Grav!

|X

THOR

|X Krigens høie Guder græde,
Græde ved en Kæmpers Liig.
Ak vor Balder! Asers Glæde!
Kielen Elskov fældte dig.

|X

Chor. Ak vor Balder! Asers Glæde!
Kielen Elskov fældte dig!

|X

ROTA

|X Nedlags hærdeede Gudinder
Sørge ved en Kæmpers Liig.
Balder! Jetters Overvinder!
Lokes Ondskab fældte dig.

|81

|X

Chor.

|X Balder! Jetters Overvinder!
Lokes Ondskab fældte dig.

|X

HOTHER

|X Hothers hede Taare flyder
Ved den store Balders Liig.
Ædle Balder! dine Dyder,
Ak, din Høihed fældte dig!

|X

Chor. Ædle Balder! dine Dyder,
Ak, din Høihed fældte dig!

|X

NANNA

|X See fra Hælvei Nanna græde,
Fromme Halvgud, ved dit Liig!
Menneskers og Guders Glæde!
Skiebnen ene fældte dig.

|X

Chor.

|X Menneskers og Guders Glæde!

Skiebnen ene fældte dig.

|X
THOR OG HANS FØLGE

|X Odin, din Balder er død!

|X
DE TRE VALKYRIER

|X Frigga, din Balder er død!

|X
MANGE STEMME, SOM SVARE HINANDEN IMELLEM KLIPPERNE

|X Den store Balder er død!

|X
Slutnings- Chor.

|X Tordner, brøler! Storme, tuder!
Hyl, Himmel, Jord og Hav!
Hyl, Mennesker og Guder,
Ved den store Balders Grav!

|X
82

FORKLARING OVER GAMLE, ISÆR MYTHOLOGISKE ORD OG NAVNE, SOM FOREKOMME I DETTE STYKKE

|X ALFADER var eet af Odins Tilnavne; men betyder i dette

|X Stykke det høieste Væsen, som raader for alle Ting og for Odin selv.

|X ALF, en Aand; det samme som DÆMON hos Grækerne. Der vare gode og onde Alfer; LYSE og SORTE, som Edda kalder dem.

|X ASER. As var et af Odins Tilnavne, og ligesaa gaves alle Guder Navn af ASER.

|X ASGARD, (Asgaard,) Gudernes Borg eller Stad, opbyggt af Odin og hans Brødre.

|X ASGARDS FALD. Paa Verdens Yderste skulde ogsaa Himmelen revne og Gudernes Bolig undergaae.

|X BALDER, Odins og Friggas Søn, den beste og skiønneste blant Aserne. Hans Død og de Omstændigheder, som forarsage den i dette Stykke, det er, hele Anlægget til samme, ere tagne deels af Edda (43, 44 og 45de Fabel,) deels af Saxos tredie Bog, og noget er, efter den vedtagne poetiske Frihed, lagt til, eller forandret.

|X FENRIS ULV var avlet af Loke med Troldkæmpinden Angerbode. Denne Ulv skulde i Surturs Kamp med Guderne opsluge Odin, som for denne Spaadoms skyld holdt ham bunden.

|X FIND, et Trold af dette Navn.

|X FREYA, den ypperste Gudinde efter Frigga, var Mennesker i Almindelighed, og særdeles Elskerne, bevaagen.

|X FRIGGA, Odins Kone og Balders Moder, den ypperste af alle Gudinder.

|X GELDER, Saxernes Konge, (efter Saxo i Hothers Levnet,) antages her at være dræbt af Hother, som derfor kaldes GELDERS BANE.

|X GEVAR, en Spaamand, Nannas Fader og Hothers Fosterfader, efter Saxo. Han gjør ham og til Konge i

Norge; men det er Gevar ikke i dette Stykke.

⌘ GUDERS KAMP. GUDERS BANE. Ved denne Verdens Undergang skulde Odin og de øvrige Guder kæmpe med Surtur og hans Følge, og alle omkomme i dette Slag. Denne Tidspunkt kaldes i Edda RAGNAROKR, Gudernes Tusmørke.

⌘ HÆL, Dødens Gudinde. Hun var Lokes og Troldkæmpinden Angerbodes Datter, og Odin havde kastet hende ned til hendes stygge Opholdssted.

⌘ HÆLHIEM, Hæls Bolig. I Edda kaldes den HELIUR, det er Helvede. Men da det Ord HELVEDE nu har en anden Bemærkelse, saa maatte her et nyt Ord dannes til at betegne Hæls Bolig.

[83](#)

⌘ HÆLVEI, Dødeveien eller Veien til Hælhiem.

⌘ HERTE eller HERTHA, Jorden, anset for et guddommeligt Væsen, og dyrket som en Gudinde af de gamle Tydske og Nordiske Folk, som ogsaa af Romerne og andre. Edda kalder denne Gudinde JØRD, (det er JORD, ligesom HERTE kommer af det tydske ERDE) og gjør hende til Odins Datter og Kone, og til Thors, hans første Søns, Moder.

⌘ HERTEDAL, det Sted i Sielland, hvor Hertes Lund skal have

⌘ været.

⌘ HOTHBROD, Hothers Fader efter Saxo, som gjør ham til Konge i Sverrig og saaledes Hother til en Svensk. Hvorimod Forfatteren til dette Stykke har fundet sig foraarsaget og berettiget til at regne Hother blant Skioldungerne.

⌘ HOTHER skal, efter Saxo, have været Konge til Danmark og Sverrig; men hans Levnet hos samme er en Kiede af Fabler, som dog har givet en beqvem Anledning til Indholden af dette Stykke.

⌘ LIDSKIALF, i Edda HLIDSKIALF, et Sted i Asgard, fra hvilket Odin overseer den hele Verden.

⌘ LOKE, en meget ond Gud, som, efter Edda, var Aarsag i Balders Død, og derfor af de andre Guder blev ført til en Hule, hvor de fæstede ham til tre Klipper, og han maatte lide den pinagtigste Straf indtil Verdens Undergang. Med Troldkæmpinden ANGERBODE avlede han FENRIS ULV, MIDGARDS-ORMEN og HÆL. Han regnedes ogsaa blant Aserne, og var, uagtet hans Ondskab, deilig af Udseende.

⌘ MIDGARDS-ORMEN. en Slange, avlet af Loke med Troldkæmpinden Angerbode. Den skulde være med at tilveiebringe Verdens Undergang, og blev derfor af Odin kastet i det dybe Hav, hvor den voxte saaledes, at den laae uden om alle Lande og beed i Halen paa sig.

⌘ MIMER, Eieren af en Brønd, hvori Viisdom og Kundskab om det tilkommende laae forborgen, og hvoraf han drak hver Morgen. Odin maatte engang sette sit Øie i Pant, for at faae en Drik af denne Brynd. Han skulde og, ved Surturs Anfald paa Guderne, ride til denne Brønd og søge Raad hos Mimer paa sine og sin Krigshærs vegne.

⌘ MIMRING. Saa kaldes her det Sverd, som Hother, efter Saxos Fortælling, havde frataget en Satyr eller Vildmand af samme Navn.

⌘ NANNA, Gevars Datter, elsket af Hother og af Balder, Odins Søn, efter Saxo; hvis Fortælling gaaer ud derpaa, at Hother ægtede Nanna, og siden dræbte Balder ved Hielp af et fortryllet Belte, som tre Nympher havde begavet ham med.

⌘ NASTROND var egentlig det Sted, hvor de Ugudelige skulde være efterverdens Undergang. Men her skal dette Ord bemærke den gloende og brændende Verden mod Søndnen, paa hvis yderste [84](#) Ende Surtur havde Sæde, og som ellers i Edda kaldes Mu-SPEL eller MUSPELHEIM.

⌘ NORNER vare Skiebne's Gudinder, hvis Bud Odin selv maatte frygte og adlyde. De vare tre i Tal. Den ældste urd (været) bestyrede det forgangne, den anden VERANDE (værende) det nærværende, og den yngste SKULD (skulde) det tilkommende.

⌘ ODIN, Krigens Gud, den øverste blant Guderne, og Fader til dem alle.

⌘ ROTA, een af Valkyrierne. See VALKYRIER.

⌘ SKULDA, (i Edda SKULD) den yngste Norne. See NORNER.

⌘ SURTUR, (den Sorte) Beherskeren af den gloende og brændende Verden, paa hvis yderste Ende hans

Sæde eller Bolig var. See heroven for NASTROND. Til den forud bestemte Tid skulde han med sin Hær overvinde og dræbe Odin og alle Guder, og derpaa opbrænde den hele Verden.

⌘ THOR var Gud for Torden og Styrke. Med sin Hammer ihjelslog han Jetter. Trolde og andre Odins og Gudernes Fiender.

⌘ TYR, een af de kækkeste og viseste Guder, saa at man pleiede at sige ordsprogviis: Kiek som Tyr; viis som Tyr.

⌘ VALFADER, de Dræbtes eller i Kamp omkomnes Fader; eet af Odins Tilnavne.

⌘ VALHALL, (de Dræbtes Bolig) det Sted hvor alle Stridsmænd, som vare faldne for Fienden, saa herlig bevertedes af Odin. Det kaldes og jevnlig VALHALLA; men VALHALL er det rette, og Valhalla egentlig det latinske Navn i Resenii Udgave af Edda.

⌘ VALKYRIER vare Jomfruer eller Skioldmøer, som opvartede Heltene i Valhall. Tre af dem, blant hvilke ROTA, udsendtes jevnlig af Odin til Feldtslage og Kampe, for at udkaare dem, som skulde dræbes; hvilken Forretning og Navnet VALKYRIE bemerker. Disse tre har faaet Sted i dette Syngespil, og Rota gjøres til den ypperste blant dem.

⌘ UDGARD, (Udgaard) Lokes Bolig uden for Himlen. Hans sædvanlige Navn i Edda er UDGARDA-LOKE, Loke af Udgard; og ligesaa kalder Saxo i Gormo den førstes Levnet ham Ugarthilocum.

⌘ YMER, den første Kæmpe eller Jette, som levede, før Himmel og Jord blev til, og med sin Afkom blev ihjelslagen af Odin og hans Brødre. Kun een af denne Kæmpeslegt. ved Navn BERGELME, undflyede med Sine, og blev Stammefader til de følgende Jetter.